

ROČNÍK 1947

ČÍSLO 1

BIBLICKÉ ÚKOLY

Q. 100. 1000
TISKLA „MLADÁ FRONTA“ V PRAZE

Boží zaslíbení.

S. 1. Ž. 89, 35.
Č. 2. Žid. 10, 23.
P. 3. Joz. 21, 45.

S. 4. Luk. 21, 33.
Z. p. 16. 10; z. s. 16. 11.

1. úkol — 4. ledna 1947.

Uzdravení člověka od narození slepého.

Oddíl Písma: Jan 9, 1—41.

Zlatý text: „Jáť musím dělati dílo toho, kterýž mne poslal, do-
kudž den jest. Přicházíť noc, když žádný nebude moci dělati.“
Jan 9, 4.

Opravení nesprávného názoru.

1. Který postižený člověk potkal Ježíše po střetnutí v chrámě?
Jakou otázku položili učedníci? Jan 9, 1. 2.

„Židé všeobecně věřili, že hřích jest trestán již v tomto životě.
Jest sice pravda, že všechna utrpení pocházejí z přestoupení zá-
kona Božího, ale tato skutečnost byla skreslena. Satan, původce
hříchu a všech jeho následků, vedl lidi k tomu, aby pohlíželi
na nemoc a smrt jako na dílo Boží a nepřisuzovali je dle práva
jemu. Chtěl, aby lidstvo v nemoci a smrti spatřovalo trestající
ruku Boží; tím dělal z Boha-lékaře, Boha-mstitele.“ Desire 471.

2. Jak Ježíš odpověděl na jejich otázku? Jaký cíl mělo mít ono
utrpení? Jan 9, 3.

„I učedníci si podrželi názor Židů na souvislost hříchu a utr-
pení. Ježíš opravil sice jejich omyl, ale příčinu utrpení onoho
muže přímo nevysvětlil.“ Desire 471.

3. Jaký působivý výrok učinil Ježíš o svém úmyslu? Za koho
se znovu prohlásil? V. 4. 5.

„V Ježíšově pracovitém životě nebylo okamžiku, ve kterém
by nebojoval proti hříchu, aby neporušil jeho společenství s Ot-
cem. Pokud to bylo možné, zavřel dveře před pokušitelem.“ De-
sire 72.

Zázrak.

4. Popište, jak Kristus navrátil zrak člověku, od narození sle-
pému V. 6. 7.

„Bylo zřejmé, že uzdravující moc nebyla ani ve slině, ani v rybníku, ke kterému byl slepý poslán, aby se umyl; nacházela se pouze při Kristu.“ Desire 471.

5. Které tři otázky mu položili sousedé? Co jim odpověděl? V. 8—12.

Soud zákoníků.

6. Kam byl předveden, kdy se tak stalo a jaká rozmluva nastala? V. 13—15.

7. Jaké sporné názory měli o Ježíši a z čeho jej obviňovali? V. 16. 17.

„Tímto činem vyvýšil sobotu a odstranil nesmyslná omezení, kterými byla obtížena. Jeho milosrdný čin ji posvětil, zatím co ti, kteří ho obviňovali, sami znesvěcovali sobotu — svými vlastními předpisy a obřady.“ The Spir. of P. 2/199.

8. Na co se Židé tázali a proč jim rodiče nezodpověděli druhou otázku? V. 18—23.

„Rodiče se nechtěli vydávat v nebezpečí, neboť ten, kdo by vyznal Ježíše jako Krista, byl na čas vyloučen ze všech náboženských práv... Kdo od toho neupustil i nadále, byl postižen trestem mnohem těžším. Takové potrestání bylo pokládáno za veliké neštěstí.“ Desire 472.

9. K čemu ho vyzvali po rozmluvě s rodiči? V. 24a.

„Nemohli popřít, že se stal zázrak. „Slepý“ byl naplněn radostí a vděkem; spatřoval podivuhodná díla přírody, a byl nadšen krásou země i oblohy.“ ... „Přikazovali mu však: „Netvrď, že ti zrak navrátil tento člověk, ale říkej, že to učinil Bůh!“ D. 473.

10. Snažili se ho zmásti; jak božsky moudré byli jeho odpovědi? V. 24b. 25—28.

„Satan a jeho andělé byli na straně farizeů; spojili své síly a svou lstivost s lidskými důvody, aby zmařili Kristův vliv.“ ... „... neznali toho, se kterým byli v rozporu. ani toho, jehož mocí se dali vésti...“ „Do duše uzdraveného však zazářilo božské světlo.“ Desire 473—4.

11. Jaké přesvědčení vyjádřil tento muž, když farizeové pohrdavě mluvili o Kristově původu? Jan 9, 29—33.

„Pán Ježíš znal dobře, jakým očistným ohněm prochází uzdravený a dal mu ve své milosti i výřečnost, aby se stal jeho svědkem, a dal mu i správná slova. Odpověď byla ostrou výtkou zřídavým farizeům. Objevuje se tu člověk, který činí zázraky. Oni však zůstali zjevně odmítaví, jak k jeho charakteru a jeho požadavkům, tak i ke zdroji jeho moci.“ Desire 474.

12. Jak farizeové poté vyjádřili své rozhořčení a svůj hněv? Jan 9, 34.

13. Co učinil Ježíš, když uslyšel, že uzdravený muž byl vyložen? O čem spolu rozmlouvali? Jan 9, 35—38.

„Nebyl uzdraven pouze jeho přirozený zrak, ale i zrak duchovní; prohlédl i v duchu a pravdě. Jeho duši se zjevil Ježíš a on ho přijal jako toho, kterého mu poslal Bůh.“ Desire 475.

Světlo v temnotách.

14. Jaký účel měl Kristův příchod? Jan 9, 39.

„Lid, který spatřil Spasitele při jeho prvním příchodu, měl přednost přímé božské přítomnosti, jaké se svět, vyjma ráje, nikdy před tím netěšil. Poznání Boha se zjevilo mnohem zřetelněji a dokonaleji. Avšak v tomto zjevení byl vynesěn i soud nad lidmi. Jejich charaktery byly podrobeny zkoušce a rozhodly o jejich osudu.“ Desire 475.

15. Co pravili farizeové, kteří slyšeli Ježíše? Jaká byla Kristova odpověď? Jan 9, 40, 41.

„Projev božské moci, která slepému navrátila jak tělesný, tak i duchovní zrak, zanechal farizeje v temnotě ještě hlubší. Někteří z jeho posluchačů cítili, že Kristova slova se vztahují na ně, a protože se cítili jimi dotčeni, tázali se: „Zdaliž jsme i my slepi?“ Ježíš jim odpověděl: „Kdybyste byli slepi, neměli byste viny.“ Kdyby vám Bůh byl znemožnil viděti pravdu, ve vaší nevědomosti by nebylo žádné viny. „Vy však říkáte: Vidíme. Věříte sami sobě, že jste schopni vidět a zavrhuje prostředky, skrze něž jediné může se vám dostat poznání. Všem, kteří poznávají svoji nouzi, dá Kristus i moc, se z ní vymanit. Ale farizeové Krista odmítli. Od té doby byli zanecháni v temnotě slepoty, za kterou však byli odpovědní. Ježíš sám jim řekl: „Proto vaše vina trvá!“ Desire 475.

Čtení bible: 1. M. 20—39.

Bůh jest věrný.

N. 5. Ž. 119, 89.
P. 6. Jak. 1, 17.
Ú. 7. Kaz 3, 14.
S. 8. Mal. 3, 6.

Č. 9. Ž. 102, 28.
P. 10. Žid. 13, 8.
S. 11. Ž. 33, 11.
Z. p. 16. 18; z. s. 16, 20.

2. úkol — 11. ledna 1947.

Dobrý pastýř.

Oddíl Písma: Jan 10, 1—30; Ez. 34, 11—16. 31.

Zlatý text: Ez. 34, 12.

Pravý a nepravý pastýř

1. Ježíš odhalil pravého nepřitele a zjevil jediné nebezpečí: Jan 10, 1. 10. 11.

„Mezi posledními verši 9. kapitoly a kapitolou 10. jest přímá souvislost. Slova ta byla určena rozumářským farizeům, kteří se vydávali za duchovní vůdce a pastýře Božího lidu.“ (Iz. 49, 9—11; Ž. 23, 1; Ez. 34, 16. 23. 25. 28.)

„Farizeové odmrstili duši, kterou věrný Pastýř přitahoval k sobě. Tím dali najevo, že si nejsou vědomi závažnosti svěřeného díla a že nejsou hodni důvěry býti pastýři duší. Proto Ježíš ukázal rozdíl mezi pravým a nepravým pastýřem stádce Božího.“ Des. 477.

2. Jak rozdílně se zachovají ovce k pravému a nepravému pastýři? V. 2—5.

3. Necháпали. Proto jim vysvětluje podobenství blížeji: v. 6—11a.

„Kristus představuje dveře Božího ovčince. ... Všichni, kteří postavili na místo Krista někoho nebo něco jiného, a kteří tvrdí, že lze vejít do ovčince nějakou jinou cestou, dopouštějí se nepravosti. Tak činili i farizeové. Nechtěli znát Krista a nesplnili tak své poslání. ... On svou vlastní obětí se stal pastýřem ovcí.“ Desire 477.

4. Jak si počíná dobrý pastýř a jak nájemník? V. 11b—13.

5. Jak důvěrný je vztah mezi dobrým pastýřem a jeho ovce? Jan 10, 14. 15.

„Jako pozemský, tak i nebeský pastýř zná své stádce, které je rozptýleno po celém světě. (Ez. 34, 31; Iz. 43, 1; 49, 16.) Ježíš zná každého z nás a je dojat, jsme-li si vědomi své slabosti ... Spasitel dobře zná každou duši a pečuje o ni, jako by byla tou jedinou, za kterou zemřel.“ Desire 479.

Shromáždění rozptýleného stádce.

6. Co si přeje, aby se stalo? V. 16; Ez. 34, 11—16a.

„Ježíš myslel na všechny ovce, které byly svedeny nepravými pastýři.“ Desire 483.

7. Pro který vznešený čin miluje Otec svého Syna? Jan 10, 17. 18.

„Můj Otec vás tak miloval, že i mne více miluje proto, že jsem dal svůj život, abych vás vykoupil... Jako člověk byl smrtelným, jako my, ale jako Bůh byl a jest zdrojem života pro celý svět.“ Desire 483.

8. Jaká různost názorů nastala mezi Židy? Jan 10, 19—21.

„Náboženští vůdci se ještě více zatvrdili a Ježíše dokonce nařkli, že není veden Duchem svatým, ale samým ďáblem. Obecný lid mu však radostně naslouchal a odvolával se, prostě a samozřejmě, na zázrak jeho milosti, jako na důkaz nespravedlnosti onoho obvinění.“

Při slavnosti posvěcení.

9. Při které příležitosti ho Židé znovu obklopili? Jan 10, 22 23.

Od Jana 7, 11 až 10, 21 pokračuje vyprávění o událostech během slavnosti stánků, která se konala asi v polovině října. Dva měsíce poté, v prosinci, se Ježíš zase navrátil do Jeruzalema.

10. Jakou určitou odpověď žádali? Jan 10, 24.

11. Nevěřili podobenstvím, jaké svědectví ještě zbývalo? V. 25.

12. Jak použil Ježíš svého vyprávění o ovcích ke své odpovědi? V. 26.

13. Co prohlásil o svých věrných? V. 27.

„Pastýři neženou ovce před sebou, jdou před nimi a volají je. Ovce hlas znají a jsou jej poslušny. Tak vede své věrné i Pastýř-Spasitel. (Ž. 78, 52; Jer. 31, 3; Oz. 11, 4a.) U Ježíše není žádného přinucování, on jen volá a zve.“

„Nebyl to strach před trestem, ani naděje na věčnou odměnu, co vedlo učedníky k tomu, že následovali Ježíše. Spatřovali jeho bezúhonnou lásku, a pohled na jeho život zaujal a obměkčil jejich srdce. Slyšeli jeho hlas a následovali ho.“ Desire 480.

14. Jak bezpečné je stádce v Kristově péči? V. 28; Iz. 40, 11; Ž. 23, 1—3.

15. Jaká ochrana jest zaručena každému z jeho dítek? Jak se ztotožňuje Otec se Synem? Jan 10, 29, 30.

„Ve všech svých těžkostech a zkouškách máme nikdy neselhávajícího pomocníka. Nenechá nás samotné bojovat s pokušením a zlem, abychom se nakonec zhroutili pod břemenem úzkostí a starostí. „Vaše slzy mi nejsou neznámy, žal tížil i má

bedra. Nenalezne-li vaše bolesť odezvu v žiadnom srdci na zemi, patíte na mne a ožijete.“ Desire 483.

Čítajte biblie: 1. M. 40 — 2. M. 11.

Zasl'ubenie Vykupitel'a.

N. 12.	Izai. 9, 6.	Š. 16.	Job 19, 25.
P. 13.	Izai. 62, 11.	P. 17.	Jer. 23, 5. 6.
Ú. 14.	Mal. 4, 2.	S 18.	Izai. 53, 5.
S. 15.	Mat. 1, 21.	Z. p. 16.	28; z. s. 16. 30.

3. úloha — 18. januára 1947.

Účinná láska.

Oddiel Písma: Luk. 10, 2; 17—37.

Zlatý text: Luk. 10, 27.

Vyslanie sedemdesiatich a ich návrat.

1. Ako vysielal Ježiš svojich učeníkov a čo im kládol na srdcia? Luk. 10, 1. 2.

„Keď prvých dvanásť učeníkov odišlo na prvú samostatnú misijnú cestu, mali iní učeníci prednosť úzkého spoločenstva a priamych rád Ježišových na jeho ceste Galileou. Zatiaľ ich aj vyučil a teraz ich posielal za samostatnou prácou.“ Des. 488.

2. V akom duchu sa vrátili? Čo mu zvlášť oznamovali? Čo je základom všetkých našich radostí v Pánovi? Luk. 10, 17—20.

3. Ako bol Ježiš tým dojatý? Komu vďačil za tú radosť, a čo zvláštneho riekol o svojom vzťahu k Bohu? Luk. 10, 21. 22.

„Duch svätý zaujal ich myseľ živými skutočnosťami, vpíšuť pravdu do ich duší. Boli obklopení zástupmi, a jednako im to pripadalo, ako by boli výlučne s Bohom. K Ježišovej radosti pochopili volanie onej hodiny.“ Des. 494.

Kto je môj bližný?

4. Akou otázkou bol vyrušený pri svojich ďalších výkladoch? Luk. 10, 25.

5. Čomu predišiel, keď odpovedal otázkou? Luk. 10, 26. 27.

6. Ako naopak pripomenul zákonníkovi jeho povinnosť? V. 28.
„Zákonník nebol azda spokojný s doterajším učením, skúmajúc Písmo úprimne so živým záujmom: „Čo činiť...?“ V svo-

jej odpovedi vynechal zcela všetky obradné nariadenia a me-
noval len tie najdôležitejšie prikázania v zákone. Kristus takto
získal prevahu nad tými, z ktorých táto otázka vyšla, vyvý-
šil zákon, za obhájcov ktorého sa oni pokládali. Zbraň bola
z ich rúk vyrazená." Des. 497.

7. Ktorá pohnútká viedla tohto človeka k ďalšej otázke?
Luk. 10, 29.

„Medzi Židmi bola táto otázka príčinou nekonečných spo-
rov. Neboli v rozpakoch o pohanoch a Samaritánoch; to boli
cudzinci a teda nepriatelia. Ale ako možno rozpoznať rozdeľu-
júcu stenu medzi spoločenskými triedami svojho vlastného ná-
roda? Koho majú oni, kňazi, rabíni a starší pokladať za svo-
jich spolubližných? Celý svoj život trávili v rozličných cere-
móniach, aby sa očistili. Domnievali sa, že styk s ostatným
množstvom by ich poškvrnil, od čoho by sa zas museli zba-
viť. Koho teda pokladať za bližného a koho za nečistého? Des.
498.

Pomoc v krajnej tiesni.

8. Ktorý príbeh začal Ježiš vykladať ako odpoveď? V. 30.

9. Ktorí dvaja ľudia išli, povedľa zraneného a ako sa za-
chovali? V. 31. 32.

„Títo museli počuť túto reč, lebo veď boli v zástupe. Oba
mali zastávať svätý úrad vykladačov Pisma a zástupcov Bo-
žích, a mali učiť ľudí o Božej láske k ľudstvu ... Anjeli sami
chcú ľuďom pomáhať z ich ťažkostí. Kňaz i Levita mali v zra-
nenom vidieť svoju príležitosť. Celé nebo bolo žiadostivé vi-
dieť, či aspoň v tomto prípade budú ich srdcia dotknuté.“
Des. 499.

Čo značí byť bližným.

10. Kto išiel neskôr po tej ceste a tým aj v šlapajách veľ-
kého Lékara? V. 33. 34.

„Samaritán neuvažoval o nebezpečenstve týchto miest. Jemu
stačilo, že tu bol dakto, kto potreboval pomoc. Svoj odev, svoj
olej a víno, čo mal na cestu, použil na osvieženie zraneného.
Vyložil ho na svoje vlastné hoviadko, bedliac, aby cestou
trpel čo najmenej a pečoval o neho aj naďalej.“ Des. 503.

11. Ako sa aj ďalej o neho postaral? V. 35.

12. Na čo sa teraz Ježiš pýta svojho úzkostlivého tázateľa?
V. 36.

„Vopred zodpovedaná otázka! Kristus nerozlišuje našich bližných podľa ich príslušnosti k viere, k presvedčeniu, národnosti, rase, alebo triede. Naším bližným je každý, komu je treba pomôcť. Koľko duší je zranené svojím najväčším nepriateľom! Každý náš spolubližný je drahý nášmu Bohu.“ Des. 503.

13. Bol farizej v rozpakoch? Ktorú radu ešte potreboval? V. 37.

„To je obraz Kristovho poslania. Človek je svedený, ranený a olúpený satanom — a Spasiteľ sa nad každým jednotlivcom smiloval. Opustil slávu, aby nás vytrhol z jeho osidiel. Sme blízki smrti. On sa však zasadil o nás. Hojí naše rany; kryje nás svojou spravodlivosťou. Otvoril každému človekovi bezpečné útočisko a vynaložil všetko na záchranu jeho života. Zomrel miesto nás. Dal nám príklad a napomína: „Milujte jedni druhých, ako i ja miloval som vás!“ Des. 503—4.

„Máme priam vycítiť bolesti, nesnádze a zármutok druhých a pomáhať im v ich starostiach a radoostiach.“ Chr. O. Les. 386.

Čtení bible: 2. M. 12—29.

Zaslíbené vykoupení.

N. 19. Řím. 10, 13.

Č. 23. Řím. 1, 16.

P. 20. Ž. 149, 4.

P. 24. Mark. 16, 16.

Ú. 21. Izai. 51, 6.

S. 25. Mat. 24, 13.

S. 22. Jer. 3, 23.

Z. p. 16, 39; z. s. 16. 41.

4. úkol — 25. ledna 1947.

Křesťanský domov — světlem světa.

Oddíl Písma: Luk. 10, 38—42; 2, 39. 40. 52; Mar. 10, 13—16.

Zlatý text: Iz. 49, 24. 25.

Domov v Betany.

1. Co musel Ježíš jednou říci o podmínkách svého života? Mat. 8, 20.

2. Kdo jej přijal, když vstoupil do Betany? Jak projevila Maria zájem o jeho slova? Luk. 10, 38. 39.

„Zde Spasitel nacházel klid a pohostinství přátel. Rád unikal do tohoto pokojného domu, unaven podezřívavými a zlými

výtkami farizeů, když zatoužil, docela lidsky, po chvílce opravdového přátelství. Zde našel upřímné přivítání, a čisté, svaté přátelství. Zde mohl mluvit prostě a svobodně, neboť věděl, že jeho slovům bude rozuměno a že budou zachována v srdci.“ „Lazar z Betany byl jedním z nejvěrnějších učedníků Ježíšových ... Spasitelovo srdce lnulo se zvláštní zálibou k této rodině; a při Lazarovi se stal jeden z nejpodivuhodnějších jeho zázraků.“ Desire 524.

3. Která vlastnost Martina až přišel vynikala? V. 40.

4. Jakými mírnými slovy odpověděl Ježíš na její domluvu sestře? Luk. 10, 41. 42.

„To „jediné“, čeho se Martě nedostávalo, byl klidný, oddaný duch; hlubší starost o budoucnost, o nesmrtelný život a o milost, nezbytnou k duchovnímu pokroku. Méně obav o časné a více péče o věčné. Dítky Boží mají sledovat každou příležitost k získání moudrosti o spasení. Věc Kristova žádá lidi bedlivé a rozhodné. Martě se naskýtá širé pole působnosti, ale dříve ještě potřebuje pobýt s Marií u nohou Ježíšových. Píle, pohotovost a odhodlání potřebují být utvrzeny milostí Ježíšovou; pak teprve se život stane nepřemožitelnou mocí dobra.“ Desire 525.

Pán žehná dítkám.

5. Proč byly k Ježíši přineseny dítky; co činili učedníci? Mar. 10, 13.

„Ježíš vždy miloval dítky. Těšil se z jejich náklonnosti a otevřené, nepředstírané lásky. Vděčná radost plynoucí s jejich čistých rtů byla mu hudbou a obživovala jeho ducha, když ho rmoutilo pokrytectví dospělých. Kamkoli Spasitel přišel, získala si dobrotivost jeho tváře a jeho šlechetné a laskavé jednání — lásku a důvěru dětí.“ Desire 511.

6. Jak se ho dotklo chování učedníků a jak se dítek zastal? Mar. 10, 14. 15.

7. Co dále učinil? Mar. 10, 16.

„Matkám se dostalo útěchy. Navrátily se domů posíleny slovem Kristovým. Byly povzbuzeny, aby s novou láskou na sebe vzaly svůj těžký úkol a vytrvale pracovaly pro své dítky. I dnešní matky mají vidět, jaké cíle sleduje při jejich dětech Ježíš. I dítky našich srdcí jsou již vykoupeny krví Kristovou.“ Desire 512.

8. Jak odpověděl učedníkům již dříve na otázku: kdo jest největším v království nebeském? Mat. 18, 1—6.

Učiti dítky o zákoně Božím.

9. Co má být základem výchovy dítek v rodině? 5. M. 6, 4—9.

„Zákon Boží má být vštípen v srdcích dítek jako základ veškeré morálky. Má je provázet na všech jejich cestách i ve všech jejich zkušenostech. Mají si oblíbiti poctivost, pravdivost, střídmost, hospodárnost a zdatnost. Bohu má náležeti všechna láska jejich srdce. Tim budou přivedeny pod vliv Boží péče a kázně a jejich noha stane na stezce povinnosti a bezpečí.“

10. Jak se Pán zmínil o Abrahamově věrnosti při výchově dítek i ve vedení celé rodiny cestou Boží? Proč tak činil? 1. Mojž. 18, 19.

„...zavětil je do poznání božských zákonů a zanechal jim tím ten nejvzácnější odkaz, který měli předati celému světu... Všichni dobře věděli, že jsou pod vládou Boha nebes. Rodiče své dítky nemusili nijak donucovati a přes to byly poslušny. Boží zákon určuje totiž každému předem jeho povinnosti a jejich splnění jest předpokladem prospěchu a radosti.“

„Jeho vlastní příklad — tichý vliv jeho denního života — byl jim stálou školou. Zodpovědnost a poctivost, přívětivost a nezištná zdvořilost byly u nich domovem. Šlechtnost charakteru byla vůní, která jevila spojení s nebesy. P. a P. 142.

11. Kde byl domov Ježíšova dětství a mládí? Jak vyrůstal? Luk. 2, 39. 40. 52.

„Ježíšův život byl dokonalým dětstvím i vzornou mužností, svatou službou a neposkvřenou obětí.“ Desire 759.

„Má zalíbení v každém mladém člověku, který následuje příklad ochoty a poslušnosti jeho mládí!“ Desire 74.

12. Čím se může stát každý křesťanský domov? Mat. 5, 14. 16.

„Tam bude světlo, láska činu, věrnost zásadám a úcta k Bohu. Bude to domov modliteb, svlažovaný rosou nebes.“

„Spořádaný domov jest mocným důvodem pro křesťanství a hrází proti nevěře. Bude tu zřejmý vliv, z kterého děti vycítí, že je vlivem Božím. I chudičký domov se může státi průkopníkem dobra a světla.“ P. a P. 144.

Zodpovědnost.

13. Která otázka může býti položena těm, kteří své dítky zanedbali? Jakou však mohou dáti odpověď? Jer. 13, 20b; Iz. 8, 18.

„Pán se pak otáže: Kde jsou dítky, které jste měli pro mne vychovat? Proč nejsou po mé pravici?“ — Nemoudrá láska

nepředchází chybám povahy a činí děti neschopnými pro nebe. Jiní zase zanedbali svou pozornost k nim, svou lásku a vlídnost, svou povinnost a péči. Test. 4/424.

14. Které staré prorockví je útěchou věrných rodičů, jejichž děti se vzdálily ze stádky Kristova? Iz. 49, 24. 25.

„Pravdu jednou v srdci vrytou nelze tak snadno zahladit. Může býti dlouho zastřena a ukáže se třeba až v dospělosti. Okolnosti mohou děti a rodiče navždy odloučit, ale to, co se jim dostalo v dětství a mládí, nepřestane nikdy působit.“ Test. 6/359.

Čtení bible: 2. M. 30 — 3. M. 7.

Zaslíbené vykoupení.

N. 26. 1. Jan. 2, 25.

P. 27. Ž. 91, 16.

Ú. 28. Izai. 26, 1.

S. 29. Izai. 45, 17.

Č. 30. Žid. 9, 28.

P. 31. 2. Petr. 3, 13.

S. 1. Zj. 22, 3—4.

Z. p. 16, 51; z. s. 16, 53.

5. úkol — 1. února 1947.

Obecenství s Bohem.

Oddíl Písma: Luk. 18, 1—8; 11, 8—13; Zach. 3, 1—5.

Zlatý text: Luk. 11, 9. 10.

Usilovná prosba vdovy.

1. Co viděl Ježíš, že je zapotřebí jeho učedníkům? Luk. 18, 1.

2. Jaké charaktery popsal ve svém podobenství? V. 2. 3.

3. Jak se zprvu choval soudce k její žádosti? Proč posléz změnil své rozhodnutí? V. 4. 5.

„Kristus zde rýsuje ostrý rozdíl mezi nezásadním soudcem a mezi Bohem. Soudce splnil její žádost, aby se jí zbavil. Ne učinil tak ze soucitu; její nesnáze mu ničím nebyla. Jak jinak se chová Bůh k těm, kteří ho hledají! Má nekonečné pochopení pro naše potřeby a nesnáze. Tato žena ztratila svého manžela, a nyní, opuštěna, bojovala sama o kousek pokojného a skromného štěstí.“ Chr. O. Less. 165.

4. Na který poměr vztáhl Pán tento obraz? Jakou jistotu vyvozuje? V. 6—8.

„I když vyvstanou nevypravitelná souzení, nesmíme si dát uloupit svůj pokoj. Ať je nám křivděno sebevíc, nedejme propuknutí zlobě. Živíme-li v sobě ducha odvety, škodíme jenom sami sobě. Ničíme tím své vlastní spoléhání se na Boha a zarmucujeme jenom Ducha svatého, který jest po našem boku i za těchto okolností jako nebeský svědek, aby za nás pozvedl prapor proti nepříteli. Zastře nás jasným paprskem slunce spravedlnosti, kterým nepřítel nemůže proniknout. Toto svaté světlo má býti našim jediným štítem.“ Chr. O. Less. 171—2.

Další vystižení našeho postavení.

5. Jak Pán zjevil Zachariášovi závěrečnou scénu velkého sporu s původcem hříchu? Zach. 3, 1—3.

„Lid Boží jest zde znázorněn jako obžalovaný. Satan líčí Pánu jejich zlé činy a poklesky, aby ho odvrátil od úmyslu zastati se jich. Jozue, jako představitel lidu Božeho, tu stojí v poskvrněném rouše, jako odsouzenec. Má v patrnosti hříchy svého lidu a je zmalomyslněn, neb stojí tváří v tvář odhodlanému protivníku.“ Chr. O. Less. 166—7.

6. Jak Hospodin zasáhl? Zach. 3, 4, 5.

„Kristus se neodvrací od lidí pro jejich chyby. On snímá s nich veškerou vinu, zastírá je svou čistotou a připisuje odpouštějící výrok k jejich jménům v nebesích. Přiznává se k nim před celým vesmírem, jako ke svým vlastním. Bůh se spravedlivě zastane svých vyvolených...“

„Po ničem Kristus netouží tolik, jako po vykoupení svého dědictví z područí satanova. Avšak dříve, než se dostaví vnější osvobození, musí být naše nitro prosto satanova vlivu.“ Chr. O. L. 169—175.

ne stále pro,

Usilovná prosba nezůstane nevyslyšena.

7. Čím Kristus dále znázorňuje svou ochotu k pomoci v čas potřeby? Proč i pozemský přítel nakonec splní prosbu svého přítele? Luk. 11, 5, 8.

8. K čemu Pán vyzývá své děti? Co jest zaslíbeno těm, kteří dbají jeho rady? V. 9, 10.

„Hleďte na Ježíše v prostinké víře. Nemodlete se a nevěřte jenom na polovic. Naopak, posilujte druhel Modlete se, jako nikdy dříve, abyste pochopili výšiny i hlubiny té lásky a dosáhli plnosti Božeho poznání.“ Test. 7/214.

9. S čím srovnává Boží snahu, aby děti byly provázeny Jeho Duchem? V. 11—13.

„Podvolíme-li se jen jeho vlivu, nedostaneme se nikdy do takového postavení, pro něž by Bůh nebyl předem učinil své opatření. Ať přichází cokoliv, máme průvodce, rádce a přítele. Kristus nás neopouští ani tehdy, když jsme ve své nevědomosti chybili. Dává nám přesnou a jasnou směrnicí: „Já jsem ta cesta, pravda i život.“ Chr. O. Lessons 173.

10. Kterak David nadšeně líčí svou osobní zkušenost a k čemu nás vybízí? Žalm 34, 6—10.

„Měli bychom mítí více porozumění pro poslání andělů. Zaslouží dobrého uvážení, že ve všech pracích jsme v péči a spolupráci s nebeskými bytostmi. Neviditelná moc světla provází ty, kteří si jsou vědomi mezí lidských možností, věří Božím zaslíbením a prosí o jejich splnění.“ Chr. O. Less. 176.

11. Jak je v žalmech vyjádřena síla touhy po užším obcenství s Bohem? Ž. 42, 2; 63, 2.

Jediný zdroj živé vody.

12. Kde může být uhašena žízeň ducha po životě? Jan 7, 37. 38.

„Žádná upřímná prosba nepřichází nazmar. Zde vyvěrá proud zdraví, spásy a života.“ Test. 7/274.

13. Co musíme mít, ať sebehorlivěji žijíme po Bohu, aby naše modlitby měly platnost? Mar. 11, 22. 24; Žid. 11, 6.

„Největší vítězství ve věci Boží nebyla výsledkem pracných důkazů, mohutných schopností, dalekého vlivu, nebo bohatých prostředků; vše bylo získáno v tiché rozmluvě s Bohem, kdy se bezvýhradná víra zachytila přemocného ramene.“

„Opravdová víra a opravdová modlitba — co je to za sílu... Víra na Boha spoléhá, věří, že nás miluje a nejlépe zná, co je pro naše dobro.“ G. Workers 259.

Vážná výstraha — modlitba v Duchu.

14. Co způsobuje to, že modlitby nedosahují vyslyšení? Jak se může modlitba stát Bohu odpornou? Žalm 66, 18; Př. 28, 9.

15. Jak častá má být modlitba a na koho v ní má být pamtováno? Ef. 6, 18; 1. Tim. 2, 1—4. 8.

16. Jak bezpečný přibýtek postavil Bůh pro ty, kteří se k němu utíkají? Žalm 91, 1. 2. 4.

Čítanie biblie: 3. M. 8—25.

Božie milosrdenstvo a láska.

N. 2.	Řím. 8, 38. 39.	Š. 6.	5. M. 7, 7.
P. 3.	Sof. 3. 17.	P. 7.	Izai. 38. 17.
Ú. 4.	Přísł. 15, 9.	S. 8.	Izai. 63, 9.
S. 5.	Řím. 5, 8.	Z. p. 17, 3; z. s. 17, 5.	

6. úloha — 8. februára 1947.

Zisk, ktorý je stratou.

Oddiel Písma: Luk. 12, 1 — 21, 34.

Zlatý text: Luk. 12, 8. 9.

Nežná starostlivosť a láskavá výstraha.

1. Co prezradzovalo veľký záujem ľudu o slová Ježišove? Ktorú včasnú výstrahu dal preto učeníkom? Luk. 12, 1.

„Ti, čo sa pokladali za jeho nasledovníkov, ale neopustili svoj starý spôsob života, aby sa naozaj stali jeho ctiteľmi, podliehali často pod vplyv reči farizejov. Kolísali medzi vierou a neverou a poklady múdrosti v Kristu im unikaly. Kristus ich však varoval, chtiac ich uchrániť pred vplyvom veľmi nebezpečným pre ich duše.“ Des. 409.

2. Ako ďaleko bude známe to, čo sa zdalo byť najskrytejším tajomstvom? V. 2. 3.

3. Ktorej bázne máme byť sprostí a ktorá má naplniť celú našu bytnosť? V. 4. 5.

4. Ako znázorňuje Kristus Otcovu starostlivosť o každého z nás V. 6. 7.

„Zná túžby každého z nás, i tie naše skryté žiale. Vidí i to, vinníka volať na zodpovednosť ...“

„Kristus stará sa o každého jednotlivca, ako by nebolo nikoho iného na tvári zeme. Pôsobí mocne v náš prospech, lebo s nami ako brat súciti.“ Tes. 346.

5. Čo učiní pre tých, ktorí ho vyznávajú pred ľuďmi, a čo čaká tých, čo sa zaňho hanbila? V. 8. 9.

„Kto chce vyznávať Krista, musí ho najprv vo svojom nútri vlastniť. Nikto nemôže ozajstne vyznávať to, čoho sa mu ešte nedostalo. Učeníci poznali mnoho vecí, ktorým učil, ale dokiaľ

Pokračování na str. 471

MISIJNÍ STRÁŽ

---

4. leden 1947: Iz. 42, 3.

My si tak nepočínáme. Co je nalomené, odhodíme pryč, jako bezcenné. Lampu, která pro nedostatek oleje jen matně hoří, prosté necháme uhasnout. Připadá nám to zcela samozřejmé. Bůh však s námi, kteří jsme hříchem naprosto zkaženi, zachází naprosto jinak. Bůh se nás nezříká, ani nezhasíná náš chabý plamének. Smilovává se nad námi a posílá nám toho, který nám může pomoci: Ježíše. On nedolamuje, ale léčí. Váží si i té poslední jiskřičky při nás a dává našemu chabému životu nové světlo. Nemocní potřebují lékaře, nikoliv zdraví. „Nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.“ Smilování Boží se stalo základem našeho nového života. Bez Ježíše jsme ztraceni; jen s ním dosahujeme vykoupení. Chceme si počínat jako Ježíš, abychom získali duše pro něho.

11. leden 1947: Co má vzrůst z lásky, kterou Duch svatý vložil do našich srdcí?

Láska Boží není pouhým sjednocením, ale přímou činnou silou. Jest živým pramenem, který neustále vyvěrá k požehnání ostatních lidí. Tu nebude žádné nenávisti ke spolubližním, ale všemožná snaha o prokázání upřímné a nezištné lásky.

Zatím co se lidé dnes nenávidí a pronásledují více než jindy, přikazuje Ježíš svým dítkám znovu a znovu: Mat. 5, 44. 45. Dítkami Božími se smíme nazývatí teprve tehdy, až se toto smýšlení stane součástí našeho charakteru.

18. januára 1947: Opravdová láska.

Ziadne pozemské postavenie, ani rod, ani národnosť, ani náboženské vyznanie nie sú dôkazom toho, že sme členmi cirkvi Božej; tu platí jedine láska, láska ku všetkým ľuďom... Byť prívetivým k nevďačným, činiť dobre, bez nádeje na odmenu, to sú znaky nebeského kráľovstva.

Behom hrôzovlády v Nizozemsku v 16. stor. bol jeden protestant odsúdený pre svoje náboženské presvedčenie k smrti. Pokúsil sa však o útek a bol prenasledovaný jedným z vojakov.

Zrazu dobehol k zamrzlému rybníku. Bolo to už k jari a ľad bol neistý; jednako sa však odvážil prebehnúť. Ľad síce pod ním popraskal, ale jemu sa nič nestalo. Keď bol skoro na brehu, počul za sebou výkrik. Pozrel sa späť a videl, že sa pod prenasledovateľom prelomil ľad. Nikoho nebolo nablízku; on mohol nechať vojaka zahynúť a sám sa zachrániť. Láska Božia v jeho nátri ho však viedla k tomu, že sa vrátil nebezpečnou cestou po ľade, aby s nasadením svojho života zachránil svojho prenasledovateľa.

25. leden 1947: Misijní zkušenosti.

„Celé nebe patřil s velikým zájmem na církve na zemi a pozoruje co činí každý úd; chce ozářiti ty, kteří se nalézají v temnotě.“

Církev Boží jest Bohu tím nejdražším na zemi a jí věnuje tu největší pozornost. Nesmíme však zapomenouti, že té samé Boží pozornosti se těší i každý jednotlivý člen. Nad každým bdí pozorné oko nebes, aby mělo v patrnosti v jakých okolnostech se nachází, a ozáří ty, kteří se nalézají v temnotě.

1. únor 1947: Misijní zkušenosti.

Přátelé, co mohlo spatřovati celé nebe během posledních týdnů, během tohoto týdne, ba ještě během dneška ve vašem životě a jednání? Veškeré vaše počínání bylo zaznamenáno! — Žádné lidsko oko nepostřehne to, co ovlivňuje život, aby po léta věrně splňoval svou uloženou úlohu.

Živé zkušenosti a skutečnosti Božího vedení mají sloužit církvi a k oslavení Božímu.

Sestra White uvádí krásné přirovnání: „Církev jest zahradou, kde roste mnoho květin rozličných vlastností. Každá však má svou vlastní nezadatelnou cenu pro Boha. (Test. VI/333.) Snad může dnes někdo z vás vyprávět svou zkušenost s Pánem, a přinést tak jeden kvítek ze zahrady Boží. Naše srdce potřebuje stále býti obměkčováno osvěžující rosou Ducha svatého, aby náš život zkvetl a vydal sílu mebes, která by zničila zárodky hříchů.

8. februára 1947: Mat. 26, 69.

Keď stojíme opravdu na strane Ježišovej, nemôže to zostať skryté. Ľudia okolo nás to skoro zpozorujú. Budú nás podľa

toho aj oslovovať. Niektorí snád preto, že sa pri nás zrkadlí niečo z charakteru Ježišovho a, žeby aj sami chceli byť priateľmi Ježišovými; väčšina však preto, že prijali pohrdlivý a zavrhujúci úskok množstva o mužovi z Nazaréta, za svoj vlastný. Keď sa dostávame do rozhovoru s týmito ľuďmi sú oči Pána obrátené na nás. Teraz sa musí ukázať či je nám to, že Jemu náležime skutočne nad všetko, alebo či je nám to neznesiteľné mať povest Jeho učeníkov. On má plné právo na našu celú a otvorenú lásku; lebo šiel za nás na križ. Ten, kto „Božiemu Synovi na križi a na trône nebies“ vďačí za všetko, nebude sa za neho hanbiť, ale bude dobrovoľne a radostne vyznávať, takže aj niektorí z Jeho odporcov budú získaní pre Neho.

15. únor 1947: Budme pohostinní! Ř. 12, 13.

Naši povinnosti na svete jest to, abychom žili pro druhé, byli jim požehnáním a osvědčili jim i pohostinost. Někdy se to může zdáti nepohodlným, přijmouti do svého domu ty, o které máme pečovatí. Mnozí se této nezbytnosti vyhýbají. Někdo však musí tuto službu poskytnouti, a poněvadž mnozí z nás nemilují pohostinost a neberou tuto samozřejmou povinnost na sebe, je těch několik ochotných, kteří radostně vykupují tuto příležitost starostí přímo přetíženo.

Žid. 13, 2. Tato slova neztratila během času na svém významu. Náš nebeský Otec nám dává často dobré příležitosti, jež v sobě mají skrytá požehnání a přináší velké radosti těm, kteří je využívají.

22. února 1947: Vyjděme lidem vstříc!

Jak šlechetně se osvědčila vdova v Sareptě! V době největší nouze, když měla sotva co k jídlu pro sebe a svého syna, byla ochotna rozdělit se s Eliášem o poslední skývu chleba. Jak zvláštní byla ochota této fénické ženy, tak zvláštně byla také odměněna její víra a pohotovost.

Další krásný obraz nám přináší Písmo ve 2. Král. 4: Nástupce Eliášův v úradě prorockém, prorok Elizeus, přišel do Sunamu. Tam bydlela zámožná, a co bylo pozoruhodnějšího, věřící žena, která ho často zvala, aby ho mohla pohostiti. Když poznala, že Elizeus jest svatým mužem, pravila ke svému muži; že by měli zaříditi svou malou komůrku, aby mohli poskytnouti ubytování Elizeovi, kdykoliv by k nim zavítal. Jak se Elizeus těšil z této tiché a útulné prorocké komůrky v domě Sunamit-

skél Pán, ale vidél přívětivost této ženy a splnil její veliké přání — darem vytouženého syna. Tak každý, kdo sije radost a lásku, sklídí i stejnou žeň; Pán nezapomene jeho činů.

1. marca 1947: Kl'úč k srdciam.

Keď Dr. Baedeker cestoval po Finsku, aby navštívil žaláre a tábory, boly jeho evanjelizačné preslovy často prekladané niektorými profesormi. Jedného dňa, keď sa opäť tak stalo bolo mu nápadné, že ľahy obličaja väzňov po celú dobu jeho reči zachovaly strnulý výraz. Pri svojej najbližšej návšteve v tom samom väzení, bol sprevádzaný známou prekladateľkou Matildou Vrede. Tu mu v zapätí zvlhlé zraky jeho posluchačov a zmena výrazu ich tvári svedčila o tom, že pravda na nich mocne zapôsobilá. Pýtal sa preto, čo bolo príčinou rôzneho pôsobenia jeho slov. Jeden úradník väznice, ktorý poznal niekoľko reči mu odpovedal: „Áno, pane, príčina bola len v preklade. Keď ste väzňov oslovili: „Moji milí priatelia!“ Pán profesor vždy preložil: „Ľudia! Väzňovia!“ Mladá dáma preložila však vaše slová presne do finštiny, tak presne a mile ako boly vyslovené. „Láska je jediným kľúčom k ľudským srdciam.“

8. března 1947: Odměněná vytrvalost. 2. Kor. 4, 1.

První pozvání do shromáždění bývá obyčejně bezvýsledné. Opakují-li se však tato pozvání čas od času v duchu naprosto přátelském, bez jakéhokoliv rysu vtíravosti, vedou pravidelně k úspěchu. Tato pravda je potvrzena následující událostí:

Jedna dáma, která byla po mnoho let členkou jiné společnosti, byla jednoho dne pozvána svou přítelkyní na biblickou hodinu do jejího domova. Dáma nepřišla; pozvání však byla každý týden opětována. Aby nebyla stále jenom zvána, rozhodla se jednou pozvání vyhověti, a opravdu přišla. Po této své první hodině řekla: „Ó kdybych byla přišla již dříve! Dnes večer jsem získala více, než za léta svého dosavadního života! Když jsem sledovala biblickou hodinu, říkalo mi mé nitro: „To jest ono světlo, po kterém jsi tak dlouho toužil!“ Dnes večer se mi hned několik věcí stalo naprosto jasnými. Přijdu opět, abych mohla poznati celou pravdu!“ Po několika měsících byla tato dáma pokřtěna a stala se horlivou zástankyní přítomné pravdy. — Nezemdlivejme proto nikdy ve své práci pro Pána!

15. března 1947: Čím nejlépe posloužíme svým známým?

V dnešní nejisté době a zmatku jest veliký hlad po slově Božím:

K jednomu z našich misionářů přišel domorodý důstojník indického vojska, a naléhavě ho žádal, aby mu prodal Bibli. Misionář mu však musel odpovědět, že žádnou Bibli na prodej nemá. Důstojník v domnění, že hlavním zaměstnáním misionářovým je prodej Bibli, nabídl mu za Bibli mnohem větší peníz. Misionář mu však klidně odvětil, že má jen jedinou Bibli, kterou nutně potřebuje, pro svou duchovní práci. — „Jistě ji však nepotřebujete během noci, já však mám čas a strávím celou noc při čtení a zaručuji vám, že ji ráno do 8 hodin odvedu!“ A opravdu věnoval četbě celou noc.

Bible se stala nejrozšířenější knihou světa; 25 milionů výtisků Bible vychází ročně, aby miliony lidí mohly čerpat novou sílu, odvahu a naději. Naším přátelům je třeba Bible a jejího vysvětlení. Bude to ta nejlepší naše služba.

„Kde je domov bez poznání Bible, tam je smutno a pusto.“

22. marca 1947: Priblížte ľuďom vzácne pravdy!

Predovšetkým sa snažte o vašich najbližších a zistite ako by ste odstránili ich ľahostajnosť. Navštevujte priateľov susedov a majte záujem o ich blaho. Nie však len o časné blaho ale aj o uzdravenie ich duše. Musia poznať Krista, Spasiteľa hriešnikov. Pri ďalších alebo vzájomných návštevách prečítajte im niečo z Biblie a z kníh o biblickej Pravde. Daite im možnosť účasti pri modlitbe a speve. Pre tak malé shromaždenie je nám zasľúbená Kristova účasť a On bude pôsobiť svojou milosťou na srdce vašich posluchačov.“

29. března 1947: Zvláštní doba.

Žijeme v době největší krise lidských dějin, a můžeme na vlastní oči sledovat převratné události. Žel, že miliony lidí nepoznávají výjimečnost dnešního času. Záplava zpráv v tisku, ve filmu a v rozhlase rozlévá se mezi obyvateli země a mnozí jsou jimi zmalomyslněni tak, že čtou jen nadpisy, aby se s nechutí od nich odvrátili. Nic to nemění na vážnosti doby, ve které žijí. Čím méně je člověk ochoten doznat tuto neutěšitelnou skutečnost, tím nebezpečnější je jeho postavení. Lidé si

často zastíráním pravého stavu věcí, zastírají i skutečnost Boží pravdy, která jedině jim dává východisko záchrany a jistoty. Dopomáhejte jim proto k pravému poznání Boží naděje!

Cesta k výšinám.

„Hospodin Panovník jest síla má, kterýž činí nohy mé jako laní a na vysokých místech mých cestu mi způsobuje.“
Abakuk 3, 19.

Jest jen jedna cesta pravdy a čistoty, síly a pravé radosti. Opravdovost, horlivost, bdělost a tuhá kázeň jest to, co se od nás požaduje, máme-li dosáhnout cíle ve výšinách. Kdo usiluje o dosažení výšin, musí opustit temnou hlubinu, v níž převládá smýšlení, které se kloní k lenivosti, nechuti a nezájmu o duchovní věci.

Pro zdravý náboženský život jest třeba zaujmouti správné stanovisko ke všem zjevům lidského života. V minulých stoletích křesťanství zdůrazňovalo blahoslavenství na úkor mravní dokonalosti. Nyní však jest jasno, že jedno bez druhého nemůže existovati. Kdo jest dokonalý, musí spěti i k blahoslavenství. Nejkrásnější jest, že každý může zcela samostatně učiniti pokus o nalezení cesty k dokonalosti; a při této své zkušenosti pozná, šel-li správně nebo nesprávně, podle toho, jak prospívá v lásce ke Kristu nebo zdali pustne pod tlakem každodenní všednosti.

„Není-li někdo znovuzrozen, nemůže viděti království Božího.“ Jan 3, 3. Jest zcela snadné býti vykoupen, avšak poté jest třeba vynaložiti všechno úsilí na vývin mravních sil. Lidé se příliš snadno poddávají vlivu všedních starostí a stávají se pak duchovně netečnými a malomyslnými. Kdo však jednou poznal cenu království Božího, neztratí nikdy se zřetele jeho slávu. Ať se mu daří dobře, nebo ať je stíhán ranami a nedostatkem, přece jde jistě za svým cílem.

Učedníci Ježíšovi se vyznačují určitou stálostí a jsou bohatí jistotou odpuštění Božího. Trojandělské poselství je vítězným obrazem vysvobození v Pánu Ježíši. Vězni není třeba říkati dlouho, že vězení je otevřeno a že není střeženo. Stačí mu to jenom pošeptati, aby se ukázalo, jak toho použije ke svému osvobození. Naším heslem má být: „Za plnou svobodou, k plné svobodě toho, který praví: „Jestliže vás Syn vysvobodí, právě svobodni budete.“

Cílem pravého křesťana jest dokonalost v Kristu. Moci hlubokosti však vynaloží všechno úsilí ke zmaření dosažení výšin. Nelze jich dosáhnouti bez odporu, bez úsilí a boje. Ale s každým krokem kupředu bude vyhlídka slavnější a jasnější, opravdový bojovník bude blíže svého cíle. Každé vítězství dává nové síly a zeslabuje nepřítele.

Běda však tomu, kdo ztrácí s očí svůj úkol a cíl. Ten ztrácí i cestu a samého Pána Ježíše. Takoví lidé nebudou mítí žádného požehnání ze shromáždění věřících a z obecenství s Bohem. Nebudou se těšiti novému životu, který je důsledkem tohoto požehnání. Jejich zesláblé a znavené tělo nebude osvěženo a nedostane se ulehčení ani jejich mysli a srdci.

Život nevzbuzují nějaká častá a dlouhá kázání, ale Duch Boží všecko oživující a všecko pronikající. Jak často lze mezi námi slyšeti o bolení hlavy a únavě ze společných shromáždění! Takoví lidé často ani nevědí o čem byla řeč. Jsou také připady, kdy může jíti o tělesnou vadu. Ale naše shromáždění mají býti vždy duchovně osvěžující, aby z nich bylo přímo cítit občerstvující vliv Ducha. Každý k tomu může nějak přispěti. Slyší-li se však každý týden totéž evangelium a mluví-li se stále o jednom a témž, nedivme se, že se tu pak jeví ospalá netečnost.

Jen život může zploditi život. 1. Jan. 1, 1—4. Každé duchovní oživení, má-li býti trvalé, musí mítí svůj zdroj ve slově Božím. Nikdy nejsou křesťané opravdu živými, aniž by byli horlivými čtenáři Písma svatého. Zanedbává-li někdo svou bibli, pak je marná jeho tužba, aby byl užitečný v Božím díle. Takového člověka Bůh nemůže potřebovat, protože mu chybí to, čím na něho může Duch Boží působit.

Ve svém slově mluví Bůh k nám a my máme zase mluvit k němu v modlitbě. Nemá tedy být našim přáním: „Pane, mluv, nebo slyší služebník tvůj!“ 1. Sam. 3, 10.

Apoštol Pavel praví, že: „Milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému.“ (Řím. 8, 28), kde však chybí vnitřní spojení s Bohem, tam stačí pouhá maličkost, aby byl uloupen všechen pokoj.

Rozhojní-li se naše obecenství s Otcem, nezůstane to bez vlivu na naši povahu a bude možno o nás říci, že jsme s „Ježíšem bývali.“ „... budeme proměněni v jeho obraz, od slávy v slávu.“ (2. Kor. 3, 18.)

Hlavními známkami křesťanské osobité mravní povahy jsou: láska, věrnost a útrpnost. Kde však chybí některá z těchto vlast-

ností, stává se člověk bezohledným sobcem. Nelítostně maří život drobného broučka i krásu něžných kvítků a nemilosrdně jedná i se svými bližními.

Bdíme proto nad sebou, aby ve všem našem počínání bylo zjevné, že máme ducha Kristova a řídíme se jeho příkladem. Nejkrásnější ovoce zraje ve vrcholu koruny, kde je nejvíce vystaveno slunečním paprskům. Tak i my se potřebujeme vydati plně svatému vlivu Páně, abychom dospěli k výšinám nebes.

Život je krásný, můžeme-li lidem prokazovat lásku a pomáhat.

„Největší z nich jest láska.“

1. Kor. 13, 13.

Byla nejmenší z celé třídy, snad ta nejnepatrnější. Tak by se mohl vyjádřiti každý povrchní pozorovatel. Tím nejkrásnějším byly její oči. Kdo si nelenoval chvilku a ponořil svůj zrak do jejího, tomu prýstila vstříc podivuhodná síla a teplo.

Poněvadž jsme bydleli ve stejné ulici, měl jsem častěji příležitost setkat se s ní cestou do školy. Mluvila málo a málokdy, a stalo-li se tak, mluvila se značnou zdrženlivostí a plachostí, jako by se bála, aby se mezi lidmi nedostalo něco nevhodného. S každým rokem se zdálo, že její křehká bytůstka nepřečká zimu. A opravdu jednoho březnového jitra, když slunko pronikalo do třídy svými prvními, nesmělymi paprsky, byla Růženci-na lavice prázdná. Onemocněla nachlazením. Nikdo se ani nepodivil tomu. Když se nedostavila do školy i v nejbližším týdnu, rozhodl jsem se, že ji navštívím. Ležela tichá a bledinká v poduškách, a její oči svítily horečným leskem z bělouňského obličejce. Její úzounká hrud se zvedala a klesala v rytmu namáhavého dýchání, a její průhledné ruce se chvěly na pokrývce, jako by něco hledaly. Poznala mě okamžitě a natáhla mi vstříc ruku s kratičkým rozzářením očí.

„To je od tebe hezké, že přicházíš ke mně!“ pravila tiše.

Měl jsem pocit neobvyklé stísněnosti před touto štíhlou a bledou bytůstkou na lůžku před sebou a nezmohl jsem se než na několik bezvýrazných a všedních slov. Avšak, když jsem se chystal k odchodu, byla neklidná a když jsem ji tiskl ruku na rozloučenou, zadržela pevně moji.

„Gritly,“ pravila neobyčejně překotně, a její oči se mě dotkly dojímavým, prosebným pohledem, „uděláš pro mě něco?!“

„Ovšem, že rádl!“ pospíšil jsem, abych ji ujistil.

„Víš tam o té staré, slepé paní, co bydlí za školou ... Mohl bys ji jednou navštívit a vyřídít jí pozdrav ode mne? Já .. já jsem ji jinak často navštěvovala. Je tak sama, a musí to přece býti hrozně, být stále obklopen temnotou!“

Záhy ustala, jako by již příliš mnoho prozradila a pohlédla na mě upřímně a krásně, s dojmavou prosbou ve svém oku. Mohl jsem jí jenom přikývnouti, poněvadž jsem se musil přemáhat, abych potlačil své pohnutí. Teprve tehdy pustila moji ruku, sklesla znavena zpět do podušek a zašeptla: „Děkuji ti!“

Navštívil jsem potom onu slepou paní nejednou. Ale postupně se ukázalo, že Růža má více takových chráněnců v okruhu své působnosti. Plaše a se rděním odkrývala jedno své tajemství za druhým. A s úžasem jsem se dozvídal o jejím tichém působení a pozoroval jsem, jak se sem a tam rozzářily oči při vyslovení jejího jména a tu jsem pochopil pojednou onu zvláštní sílu a vřelost Růženčiny bytosti.

Neměla se již uzdravit. — Když její vonné sestřičky začaly ztrácet své listy, zmizely i její poslední síly. Byl krásný večer pozdního léta, když jsem ji spatřil naposled. „Gritly“, pravila ke mně, „vid, že na ně nezapomeneš až zemru?“ Horko se mi vlilo do očí, věděl jsem dobře, že tím myslí své chráněnce.

„Ale, Růženko,“ odporoval jsem, „ty ještě dlouho nezemřeš, vždyť jsi ještě tak mladá!“ Zatrásla jenom hlavou a její pohled se zdál mizet v neznámých dálkách ... „Vím, že budu musit již brzo zemřít; a mě zde často tolik bolí ...“ Položila bezmocně ruku na svou hrud a těžce dýchala. „Tolik ráda bych ještě žila. Život jest tak krásný, může-li člověk pomáhat lidem a mít je rád!“

Léta uběhla od té doby. Dlouho již se tyčí Růženčin pomník blízko hřbitovní zdi, kde smuteční vrba šumivě sklání své jemné větvičky. Dnes stojím po letech opět u jejího hrobu s kyticí krouží. „Růženko, jak jsi byla podobná těmto květům! Tvůj život byl kratičký, ale bohatý, rozdál více vůně a krásy, než mnohý za celá desetiletí; pak jsi tiše ztratila své listky, a nyní mi jen tato vrba šumí ve svých listech a větévkách:

„Život jest tak krásný, smíme-li milovat a pomáhat!“

Bratři a sestry, nestavme Boha do nesprávného světla!

Na světě vládne všeobecné nepochopení Boha, jak v nevěrecském a pohanském smyslu, tak i ve smyslu křesťanském.

Izrael označoval obyčejně vše čím procházel a vše, co si způsobil, za působení Boží. Ať procházel ranami, zajetím, nebo válkou, byli té jedné myšlenky: „Bůh to učinil!“ Tak přičítali Bohu dobré i zlé.

Jak bližší je pravdě pohanický názor, že na světě musí být dva bohové, bůh dobra a bůh zla. Izraelský lid, kterému se dostalo tolik světla o pravdě, se odchýlil od pravdy více než někteří pohané. Jako vyvolený lid byli vystaveni největším útokům nepřítele a také byli satanem svedeni — dali se svést. My však nesmíme sledovat cestu pohanů ani cestu Izraelitů, ale musíme zastávat tu nejryzejší pravdu o Bohu. Útoky nepřítele jsou nyní soustředěny proti nám více, než proti jiným společnostem. Bůh usiloval o Izraelský lid, ale na konec se jich musil vzdát: „nechtěli jste“ — „zanechává se dům váš pustý“. Satan dosáhl naprostou kontrolu nad nimi — —

Co řekneme? „Bůh to dovolil.“ — Ani to není správné. — Bůh je nemohl zachránit! Pro něho to nebylo bez boje, u Amose mluví a Efraimovi: „Nemohu se tě vzdát!“

Ježíšův život jediňě staví Boží charakter do pravého světla. Lid jeho doby ho však nechápal. Proto tolik m'uvil v podobenstvích. Nás nyní bude nejvíce zajímat podobenství o dobrém pastýři. Tam nám zjevuje předně Boha. Líčí ho jako dobrého pastýře, který chce, aby lidé měli život a „hojně měli“. Bůh dává vše co vede k životu, co život podporuje a co život činí hodným toho, aby byl žit.

Na druhé straně však přichází „zloděj“, aby ničil a hubil! Satan se stal nepřítelem Božím i našim. Skreslil nanejvýš šlechtný charakter a úmysl Boží, aby pak veškerou svou činnost svedl na Boha. Ukradl člověku svobodu, mír, štěstí, soulad s Bohem, zákon, lásku, zdraví — slávu Boží. Připravil lidstvo o pravé poznání Boha!

Tak tu stojíme dnes — svět, lidstvo i my! V jakém stavu se nalézá lidstvo? Ztratilo zastření slávy Boží! Ani jeden člověk nemá té slávy. Sebedůstojnější vzezření a ústroj mu ji nenavrátí, nic, co je v lidské moci... Veškeré stvoření je spolu s člověkem přímo znetvořeno, ba zdegenerováno. Proto jsme tolik vystaveni všem rušivým a záporným vlivům!

Naše postavení dobře vystihneme malým připodobněním ze skutečného života: Představte si, že za krásného zimního dne, v plném jasu slunka jedete krajinou na saních. Mráz byl hrozný, aspoň 65° Fahrenheita, ale vám je v kožichu tak milo! Ujždíte

krajinou a rozplýváte se slovy o kráse zimní pohody a o čistotě vzduchu. Dojedete do města a obstaráváte si tam různé záležitosti. svůj kožich jste si zatím odložili pod sedadlo v saních. Po několika hodinách se chystáte k návratu domů. Vše je obstaráno a vy s klidnou jistotou saháte po svém kožichu. Však, není ho tam! Zloděj jej ukradl — — Bude nám i nyní, bez ochrany proti mrazu, tak příjemně a vzduch bude nám připadat tak čistý a krajina tak krásná, jako dříve? — Ne, budeme trpět zimou. A následkem toho přijdou nemoce. — Učinil to Bůh? Ne, zloděj ukradl náš kožich. — — Tak jen pochopíme, že by se nám vyhnulo mnoho a mnoho věcí, všecky strasti života i sama smrt, kdyby nás nepřítel nepřipravoval — o slávu Boží.

Je to jen působením nepřítele, že se nám vše dobré stalo zlým! Zákon života se nám stal zákonem smrti. — Satan je vražedník, smrt jím začala a jím i končí. Čtème proto Bibli důsledně a poctivě! Vyhněme se vši světské theologii a nezaměňujme pravdu za lež. Tou se vyznačuje jedině nepřítel Boží a lidský. Jan 8, 44. Ten má také moc smrti: Žid. 2, 14.

Bůh nezabíjí, naopak, on jest Dárce života! Jen nepřítel jest původcem nemocí a zmírání. — Žel, ještě mnozí říkají, že to i Bůh dopouští. Bůh jest však dalek všeho toho. Těmito názory trpí i některé překlady Písma, jsou ovlivněny tehdejším smýšlením.

Sledujte tuto věc ve svém soukromí, studujte svou Bibli a sami poznáte, jak mnoho nesprávného smýšlíme o Bohu. Jak. 1, 16—17. — Ve světě stojíme proti celým systémům učení, které chtějí ospravedlnit Boha — jako dárce nemocí. Pryč s tím! Bůh jest jen jedno: zřídlo dobra a lásky. Není žádnou kombinací dobra a zla! To jen satan tak obloudil lidstvo, a nám jest třeba, abychom se stali novým stvořením, abychom Boha pochopili ve vši čistotě. U Boha „není proměnění“; Kristus přišel proto, aby vyrval satanu moc utrpení, nemocí a smrti, se kterými Bůh nemá nic společného. V království Božím nebude nic, co není z Boha, tam nebude nemocí a smrti. Ježíš podstoupil smrt, zbavil ji moci, a přinesl vzkříšení. 2. Tim. 1, 10. V Kristu kyne krásná budoucnost. Smrt vládne jen dočasně. Bůh dává jen život, jako dobrý pastýř; nemá nic společného se satanem.

Nepoužívá však násilí, aby přivedl člověka k sobě. Jen Duchem svým na něho jemně působí, přitahuje ho. Nedá-li se

člověk přitáhnout, Bůh mu více nemůže pomoci z náručí nepřítel. Bůh nemůže, nechce-li člověk sám!

Dosud jsou dva vládci na tomto světě, dva tábory: Bůh a satan, pravda a lež, život a smrt. Bůh poslal kazatele a věřící lid, aby lidi osvobodili z moci satana. Aby jim pomohli k tomu, aby se vyprostili z jeho neblahého područí. Sami jsme mnoho utrpěli nesprávným učením a připisovali jsme Bohu mnoho nepravostí. Osvobodte se, abyste mohli: Sk. 26, 18. Bůh dává nám tu přednost. abychom se vymanili z temna ke světlu a byli prosti všech nesprávných názorů.

Đábel je největší hubitel, neničí vše až nakonec, ale maří vše již od počátku. Otrávil život lidstva. Změnil vše jeho dobré ve zlé. Tak si počíná i v té neposlednější bytosti stvoření. A ni jed na věc není na světě taková, jak ji Bůh stvořil!

Nepřítel člověka přinutil stvoření, aby činila to, co Bůh nikdy nechtěl. — A nyní se teprve snažte pochopit Boha! „Což se neučí, že Bůh vše stvořil?“ Nevěřím, a Bůh nestvořil nic, co člověku škodí; to vše jsou výtvořiny satanovy. Satan netvoří, přímo jen kombinuje. Bastard-kříženec není již čistým Božím stvořením. — Mluvil jsem s jedním bratrem farmářem. Pojednou ho štípł komár. „Proč byli stvořeni vůbec komáři?“ — „Ty myslíš, že je Bůh stvořil?“ pravil jsem, „já ne!“ Bratr se na mě útrpně podíval. — Ano, moji milí, Bůh tvořil první den „a bylo všechno dobré“, a tak den po dni po celých šest dní, a nakonec bylo všechno „velmi dobré“. Ale do toho dobrého přišel satanův zásah. — Bratr měl na farmě pár mulů, tázal jsem se ho proto, „byly stvořeny Bohem?“ — „Nebyly,“ pravil; tomu již věřil, že jsou kříženci koně a osla. —

Na konferenci v Helsinkách jsem se setkal s br. profesorem bakteriologie. Ptal jsem se ho, zda zná bližěji moskyty, původce malarie. Přisvědčil mi a potvrdil, že bakterie malarie škodí i samotným moskytům, a že jsou úplně neškodné, nedostanou-li se pichnutím komára do krve. Ne Bůh, ale satan je původcem takových osudných kombinací. Ba i my sami jsme se stali takovými kombinacemi, neb jsme naprosto nepodobni obrazu Božímu, ke kterému byl člověk původně stvořen.

Člověk byl na počátku dobrý, ale přišel satan, a našeptal mu: „Ty vše nevíš! Já však vím, jak se staneš moudrým jako bohové! Jez, abys poznal dobré i zlé!“ A člověk jedl, a poznal zlé, zcela přirozeně. — Tak se člověk stal kombinací dobrého

a zlého. Nejsme podobni Bohu, jsme jen ubozí hříšníci, a musíme celý život zápasit se svými slabostmi. Nejsme s Bohem zajedno, žijeme dosud v neustálém zápase o to, abychom byli dobří.

Bůh nestvořil na počátku člověka tak, jak je nyní. Musíme být novými stvořeními, musíme se znovuzrodit, abychom mohli přijít do dokonalosti nebe. Chápete proč? Tu jest příčina, byli jsme oloupeni o zastření Boží. — Proto očekáváme, abychom mohli v novém, proměněném těle, přijmouti dokonalý život. Čekáte na to?

Dosud je člověk tím nejškodlivějším činitelem v přírodě. Domýlíme se o sobě příliš mnoho. Stromy by byly již dávno zničily člověka, kdyby věděly to, co on, a počínaly si podle něho. Řekněte mi, co člověk neníčí? Lékaři potírají bacily, aby neškodily člověku? Co však vyléčí člověka, aby nebyl ničitelem? Vzpomeňte na krásné lesy; člověk je chrání a ošetřuje. Nakonec ale přijde sám s pilou a ničí a ničí — — Byl k tomu stvořen? — aby ničil?

Byl jsem na jedné farmě. Právě skolili vlka. Za rok se mi majitel chlubil kožichem z něho. Ano, tak člověk zabijí, zpracovává a jí ostatní tvory. Stal se tím největším nepřítelem všeho živého. Ano, toto je člověk. — Jak dalece se odozil svému poslání! Nyní chápete, proč není možno bez znovustvoření dosáhnout ráje? Dnešní člověk by ráj jenom zničil. — „Bídný já člověk, kdo mne vysvobodí z tohoto těla hříchů!“

Přál bych si velmi, abyste podchytili tyto myšlenky a zpracovali celou řadu úvah o úkolu znovustvoření. Podobenstvím o rozsévání u Mat. 13, 18 se Kristus snažil opravit ono neporozumění, že vše, co kolem sebe vidíme, pochází od Boha. Tu vede Spasitel naši mysl k setbě, ke stvoření, kdy bylo vše „velmi dobré“. Tam poznávejme Boha a neposuzujme ho podle toho. kam až člověk dospěl dnes ve svém hřichu.

Dnes je vše zkresleno. Mluvte jenom o moci a moudrosti, jsou to vlastnosti Boží, a přece to není Bůh, dokud jim chybí láska. Satan ovládá také moc a moudrost, ale nemá lásky, jako Bůh. Na světě silný ničí slabého, ať mezi lidmi, zvířaty, ptáky, rybami, nebo mezi národy a rostlinami. Satan toho využívá a říká: „Podívej, to je vůle Boží!“ A lidé studují a filosofují nad tím zlým, a nepoznávají Boha, jak se zjevil na počátku; nevidí co vykonal, aby člověk dospěl zase ke svému dobrému.

Ve světě není patrna čistá vůle Boží; zde se právě toužebně modlíme: „Buď vůle tvá!“ Zde není vše od Boha, a abychom si to uvědomili, vrací nás Pán ke stvoření. Bůh sel jenom dobré, a když lidé nebděli, přišel nepřítel. — Tu Pán Ježíš přímo říká: „Nevěřte, že je vše od Boha!“

Na zemi nyní převládá vliv nepřítele. Bude tak až do konce. Símě roste vedle sebe a pšenice trpí plevelí, kterou vsál nepřítel. Netrpíme pro své hříchy, ale pro plevel hříchu na tomto světě.

Izrael tomu nerozuměl. Ten věnil jen tomu, že ho Bůh trestá vším možným. Když pokládali i nemoc za trest od Boha, pak snadno prohlásili, že Kristus uzdravuje proti vůli Boží, že působí mocí ďáblovou proti Bohu. Co to bylo za úpadek smýšlení o Bohu! Nesmí mezi námi býti místa pro takovou „svatou“ cestu theologiel To je theologie, která přivedla Krista na smrt. Neopustili svou cestu nepochopení Boha, a pak snadno zavrhli i samotného Krista. — —

Když uzdravili němého, vyhnali z něho anděla? Ne, ďábla. Kdo byl tedy příčinou jeho nemoci?! — — Jen ďábel! Oni však tvrdili, že Bůh seslal onu nemoc. Tak upadli; a onen hřích neskončil dodnes.

Vždyť Ježíš přišel proto, aby s nás sejmul nemoci a smrt a odstranil naše nepochopení pro čistotu Boží lásky. Kristus přišel, aby zničil dílo ďáblovo a osvobodil naši mysl i naše nitro.

Či chceme snad též říci, že Kristus vzal s člověka nemoc, kterou Bůh dal? Nel Uzdravil matku ženy Petrovy, sňal s člověka satanovu setbu, nemoc a hřích. Ty nedal Bůh. On naopak poslal Syna, aby člověka vysvobodil. Či chcete snad určití nějakou linii mezi nemocemi od Boha a nemocemi od satana? Nemožno, netřeba. Kristus je nám posledním zjevitelem Boha; svědčí o něm svými činy, svým učením a svým životem. Nedovolme si již nikdy obviňovat Boha!

Pán Ježíš šel jednou se svými učedníky, a na člověku slepém od narození jim vyvrátil domněnku, že zhřešil on, nebo jeho rodiče. Jedno i druhé jest nesprávné. Jak to? Přeci...! — Ano, mnoho lidí trpí, ale pro satana a pro plevel hříchu na tomto světě! Lito by mi bylo, kdybyste tuto jasnou věc nepochopili. Přemýšlejte o ní!

Jiný případ z Luk. 13.: Žena, která již 18 let trpěla nemocí, byla krutě postižena nepřítelem všeho dobrého. Jistě k ní přicházeli přátelé, tak jako dnes, a říkali: „Bůh na tě vložil toto

utrpení a pomůže ti je nést!" — Takovým politováním Boha jenom zneuctujeme! Často tak, nedostatkem plného poznání, lžeme hlasitě, i v modlitbě. Ale neklamme sebe, ani Boha! Vryjme si jednou pro vždy v srdce, že co je záporného, je od satana, kdežto vše, co dýše životem a pohodou, je od Boha! Bůh jest Osvoboditelem.

Mat. 25, 24 — podobenství o hřivnách. Všichni tři obdarovaní byli služebníky, ale přesto ten, který dostal jednu hřivnu, říká, že „zná“ svého pána. Jak uboze však — v. 24. — znal toho dobrého Boha! — Nebo: přijde krupobití, a my řekneme: „Člověk sel a Bůh žal“, ano, tak mluvíváme! S takovým názorem se nedostaneme do nebe, to patří ven „do temností zevnitřních“! Ne říkat znám, znám a přesto neznat! Zastavte se na této cestě!

Snad mi uvedete Žid. 12, 6. Ano, Bůh trestá, ale ne nemocí, ale Duchem svatým. Ten nás kárá dříve, než něco učiníme, napomíná. Trestá i myšlenku, varuje. Neuposlechneme-li, odchází. Když si člověk jeho vliv neoblíbí a nepřeje, musí ho zanechat jeho bezcílne cestě; pak přijde již satan se svými „dary“. Nezklamávejme proto Boha, bratři a sestry!

Proč zahynul lid před potopou? Neuposlechli varování Ducha. Žid. 3, 7!

„Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých!“ Jinak přichází konec. Člověk odchází z rukou Božích k satanu. —

Není tím řečeno vše. A máte proto své Bible a možnost přímého osobního spojení s Bohem a jeho Duchem, abyste tyto věci chápali hlouběji a hlouběji. Zachovejte si jen to smýšlení, že Bůh je láska a nic jiného než láska a vše dobré, a že všechno zlé je setbou satanovou. Dočasně musí lidstvo žít v područí satana; Bůh to nechce, a nikdo tam nemusí zůstat! Upněte se proto věrně k Bohu, jenž jest láska sama, abyste vzali život a požehnání! Babienko

Boží úmysly v dějinách světa.

„Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, ... dokonáno bude tajemství Boží, jak Bůh zvěstoval služebníkům svým prorokům.“ (Zi. 10, 7.)

Většina událostí Písma jest velmi zvláštní. Mnozí lidé přemýšleli o těchto věcech a byli tím, co praví Bible, zcela zaujati,

kdežto jiní byli dotčeni tím, že nemohli okamžitě a cele pochopiti její poselství, zavrhli ji proto a stali se jejími nepřáteli. Mnoho také bylo zaviněno nesprávným a vnucovaným výkladem Pisma, který se předem stavěl proti intensivnějšímu zpytování. Na světě je mnoho neuceleného poznání Pisma a málo upřímnosti k němu. Písmo praví, že takové jednání „jest ohavností Hospodinu“. S upřímnými však jest „tajemství jeho“. (Př. 3, 22.)

Jinými slovy: Písmo jest pochopitelné jen za určitého předpokladu, a proto ne všichni rozumí jeho smyslu. Věc nám bude jasnější, připomeneme-li si slova nebeského učitele: „Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a opatrnými a zjevil jsi je nemluvnátkům.“ Zůstaneme-li vždy při tom, co praví náš Pán a Mistr, nebudeme nikdy příliš „moudrými“, ani příliš opatrnými, zvláště, když jsme se přesvědčili, jak světu taková „prozíravost“ škodí. Pán nám dá pak v odměnu jasné pochopení pravd, které v Písmě uložil. (Mat. 11, 25. 26.)

Bůh zjevil své tajemství.

Mnozí je nepoznali, pro onen nesprávný postoj k Boží zjevené pravdě. Moudrým a upřímným se však zjevuje v celé kráse. Záleží jen a jen na člověku samém. Je málo pochopení pro věci Boží — je málo opravdových a důsledných jedinců. Jest třeba, abychom zrevidovali všechno svoje smýšlení o pravdách Pisma, abychom se mohli plně těšiti zaslíbení, že „upřímným vzhází světlo ve tmách“. (Ž. 112, 4.) Bůh oznámil „nám tajemství vůle své, podle své dobré libosti, kterou předuložil sám v sobě, aby v dokonání plnosti času, v jedno shromáždil všecko v Kristu, buď nebeské, buď zemské“. (Ef. 1, 9. 10.) Bůh tedy své tajemství zjevil a praví též, že bude brzo dokonán! Na tom nic nezmění všechno moderní přezírání bible v kruzích, které by právě měly být zástanci její spolehlivosti i její moci k objasnění pravd, které přináší. Farizeové a saduceové, ač se všemožně snažili překazit dílo Ježíšovo, nemohli ničeho změnit na tom, co se „podle Písem“ tak mocně plnilo za jejich dnů. Podobně se povede i jejich následovníkům v dnešní vyspělé době.

Bůh nám zjevil své tajemství a své úmysly. Sám praví: „Nemluví tajně v místě tmavém.“ Jeho řeč jest vždy určitá a otevřená: „...nebo tak praví Hospodin — Stvořitel nebes..!“

„Bůh, který učinil zemi, ... ne na prázdno stvořil jí. k bydlení sformoval ji.“ (Iz. 45, 18. 19.) Země je zaplněna lidstvem. Stalo se tak podle Božího plánu. Lidstvo, chtě nechtě, splňuje Boží plány. Původně se měla první lidská rodina v ráji rozšířit po celé zemi — ve své ryzí kráse a dokonalosti. Měly tu být miliardy šťastných bytostí, které by nesly charakter nebes a byly účastny jejich blaha. — — „Vyvolil nás v něm — v Ježíši Kristu — před ustanovením světa, abychom byli svatí a neposkvrnění před obličejem jeho v lásce.“ (Ef. 1, 4.) Zákon lásky měl ovládati celou zemi. — —

Co však vidíme? — Na zemi dnes žije přes dvě miliardy lidí; lidí, kteří tvrdí, že je země nemůže již téměř uživit a že pro ně není již dosti místa na této planetě. Počet obyvatelstva země nápadně vzrostl. V některých státech se zdvojnásobuje během pouhých třiceti let! — Bude země moci uživiti tyto massy lidstva? Nebo jest i z tohoto stanoviska dobře, že zásah Boží lásky záhy ukončí dosavadní smutné dějiny země? Takový stav je nyní na světě, který pohrdá zákony lásky, přesto, že průměrný věk člověka jest velmi krátký.

Jaký však je to život, který člověk nyní vede? To nelze nazvat životem. Jest to jenom živoření a otroctví proti tomu, co Bůh člověku původně dal, a o co se nechal oloupit svým odvěkým nepřítelem, když ho uposlechl. Přestal dbáti Božího zákona, na kterém závisel jeho šťastný život, a upadl do hříchu a jeho přirozených zhoubných následků.

Satanská činnost na zemi ještě nepřestala. Není mu dosti na tom, kam člověka přivedl. Žene ho do nových nesnází a komplikací. A člověk se stále pachtí a žene za slávou a třpytným pozlátkem, za něčím, co mu uniká, sotva doho dosáhl. A když se mu zdá, že je již již u svého cíle, klesá v prach země. Jak zoufalý, pochybený a bezútešný život i odchod!

Až sem dospěl člověk, když pohrdl Božím plánem — — Co však musíme přesto ještě slyšet? „Kdyby byl Bůh, nemohl by se na to dívat! Není Boha!“ Tak mluví mnozí. Neznají samu skutečnost svého vlastního života a jeho okolností. Soudí a odsuzují Boha, aniž by sáhli po té Knize knih — Bibli. Svět je jí v ý m l u v n ě naplněn, aby každý mohl v ní poznati, že samotnému Bohu působil stav člověka tu největší bolest. dříve, než začal filosofovat nad svým smutným stavem. Ba dříve, než si jej člověk uvědomil, učinil Bůh ta nejkrajnější opatření, aby člověku byla zajištěna možnost návratu k původnímu doko-

nalému stavu a pravému štěstí. Od začátku již nebylo třeba pracně budovati filosofické uzávěry a nauky o životě. Všechna pravda o životě byla dávno zjevena v samotném Písmě, a člověk si jen ztrpčuje cestu svého života, když se vyhýbá jeho poselství o podstatě života.

„Bůh učinil zemi i člověka velmi dobrého, ale lidé následovali své smyšlenky.“ (Kaz. 7, 29.) Dnešní stav jest prostým následkem vlastní cesty člověka. Bůh však nechce člověka mechat tam, kam sám zabředl. Sotva se Adam odtrhl od zdroje života, vystoupil Kristus, aby se zasadil v mocí svého božství o záchranu člověka a o návrat jeho původního šťastného života. Jedině Bůh v Ježíši Kristu dává nám východisko záchrany. Jest jen třeba podvoliti se jeho vlivu a dát na sebe působit pravdou Bible a vlivem jeho Ducha; jest třeba se probudit a odtrhnout od světských názorů a prodělat znovuzrození, abychom mohli vjíti „do království Božího“. (Jan 3, 3.)

Nad světem, který jest bez jakéholiv naděje, se klene duha Božího vysvobození. Bůh oznámil svůj plán s člověkem. Jest v Bibli podán jasně a zřetelně a každý se může těšiti jeho dobrodiní.

Úvodní kapitoly Bible jsou v naprosté harmonii s jejími posledními odstavci. Všech 40 pisatelů nám mluví jako jeden, Bohem vedený člověk. V knize Genesis vidíme novou zemi a na ní Boha s člověkem. A na konci knihy Zjevení se opět setkáváme s novou zemí: „Stánek Boží s lidmi, a bydliti bude s nimi.“ Na počátku nebyl znám hřích, nemoc, ani smrt; a na konci Bible čteme zase krásnou zvěst: „... a smrti již více nebude, ani kvílení, ani bolesti nebude více.“ (1. M. 1, 3; Zj. 20, 22.) Úmysl Boží — tajemství Boží — spěje nezadržitelně ke svému splnění. Mezi nadějným počátkem, který byl zkalen nevěrou člověka, a mezi koncem, který bude začátkem nové a věčné dokonalosti, leží éra zla na této zemi, temný oceán smutných dějin národů s majáky světla, které Bůh lidstvu dal, aby neztratilo se zřetele, že jeho neblahý přítomný stav skončí, a že je za jistých a jednoduchých podmínek možno dosíci nové země a nového života. Bible jest proto každému tou nejspolehlivější a nejzávažnější historickou knihou na světě. Jak více lidí by jí věřilo, kdyžby bez předsudků pohlíželi na dějiny světa v tom smyslu, jaký jim dává Písmo. Pak by bylo na světě i více pravdy a štěstí!

Plány Boží v dějinách.

Přihlédneme-li blíže k Bibli, najdeme, že se lidstvo rozděluje na několik hlavních ras. — V 1. M. 9, 25. čteme: „Zlořečený Kanán, služebník služebníků bude bratřím svým.“ Potomky Kanána jsou Chamité, černoši a barevné rasy. A jaký jest jejich stav po tisíciletí? Není to jenom nahodilé, že tyto rasy byly v područí bělochů, a že v jejich řadách natropilo otroctví tolik zla. Stali se „služebníky služebníků.“ —

Vývoj a postup dějin byl takový, jak jej Mojžíš naznačil 3500 let předem. Má svůj již předem určený smysl a cíl. Celé dějiny prostupuje zvláštní plán Stvořitele. V následujícím uvidíme, jak se tento plán dále rozvíjí:

„Bůh ten, kterýž stvořil svět i všecko, což jest na něm, ... učinil z jedné krve všecko lidské pokolení, aby přebývalo na tváři vší země“ — „vyměřiv jim uložené časy a cíle přebývání jejich, a by Boha hledali a našli, ... ač „není daleko od žádného z nás“. (Sk. 17, 24—27.) „Chce, aby byli všichni lidé spaseni a přišli k známosti pravdy.“ (1. T. 2, 4.)

Bůh mluvil vždy a ke všem národům. Jeho úmysl má být poznán na každém místě země a na jeho poznání závisí život a spasení národů. Bůh mluvil již k prvním lidem země. Skrze Mojžíše se ohlásil národu první vyspělé kultury — Egyptu. Faraó byl podoben většině dnešních lidí, slyšel přímé svědectví Boží, ale nechtěl mu porozumět. Vyzývavě říká: „Kdo jest Hospodin, abych poslechl hlasu jeho?“ (2. M. 5, 2.) Sláva faraonského Egypta jest dávno zaváta pískem pouště a jen hrobky, pyramidy a sfingy svědčí o zániku, který úzce souvisel s tím, že vysoce kulturní Egypt odmítl poznati Boha a podříditi se jeho plánům, přesto, že byl bezprostředním svědkem jeho moci a jeho divů. Dnešní chování lidí k Bibli se nikterak neliší od jednání faraonova; nezmění-li své nazírání, povede ke stejným žalostným koncům. Lidé nazývají takové názory moderními, přesto, že byly tak dávno překonány pravdami bible a staly se naprosto bezpředmětnými. Lze právem říci, že lidé nejsou v mnohých názorech ani o hodinu dále, nežli byli staří Egypťané. Dosud panuje temnota duchovního Egypta. Co se s ním stane?

Druhé kulturní údobí.

„Řekl také: Požehnaný Hospodin, Bůh Semův, a buď Kanán, služebníkem jejich.“ (1. M. 9, 26.) Potomci Semovi: Babyloňané,

Peršané a Židé jsou nazýváni Semity. Prorocké řčení má zvláštní hloubku. Výše se mluví o zlořečenství, zde o požehnání: „Požehnaný, který se bere ve jménu Páně...“; „nebo spasení z Židů jest.“ (Mat. 21, 9; Jan 4, 22) Kristus — Mesiáš — pochází ze Semitů. Všem třem národnostem se dostalo zvláštní míry zjevení Božího. Židům, Babyloňanům i Peršanům. „Bůh ... kterýž zjevuje tajné věci ... ukázal králi Nabuchodonozorovi to, co se díti bude...“ (Dan. 2, 28.) Babylon obdržel mocné poselství, „že panuje Nejvyšší nad královstvím lidským, a že komuž chce, dává je.“ (Dan. 4, 29.) Nepřijal však výstrahu a proto padl v době, kdy se toho nejméně nadál. (Jer. 51. 8; 50, 4.)

Tím se stal předobrazem moderního Babylona, který je také důtklivě varován, aby se odvrátil od svých nepravostí. Národy druhého kulturního období zanikly, když splnily svůj úkol; ze Semitů zůstali jenom Židé, jak bylo určeno: „... nebude odjata berla od Judy, ... dokudž nepřijde Silo, a k němu se shromáždí národové.“ (1. M. 49. 10; Dan. 9, 24—26.) Židé zůstali jako celek až do třetího období, až do vlády Řeků a Římanů. Z jejich středu vyšel Spasitel, Světlo světa. Když však uplynula jejich doba zkoušky, byli rozptýleni mezi všechny národy. (5. M. 28, 49. 64.) Jaký cíl Pán sledoval dále?

Třetí období kultury.

„Rozšiřiz Bůh milostivě Jáfeta, aby bydlil v stáncích Semových a buď Kanán služebníkem jejich.“ (1. M. 9, 27.) Které národy jsou potomky Jáfetovými? Kde jest jejich sídlo a jaká jest jejich povaha? Jakou zvláštní milostí jsou obdařeni? — Řekové a Římané — obyvatelé Evropy — jsou Jáfetity. Semité obývají Asii, Jáfetité Evropu. Ale co víc? Čteme dále: „Rozšiřiz Jáfeta, aby bydlil v stáncích Semových...“ Evropané jsou v Americe a uvelebili se i v Asii — „v stáncích Semových“, jako nevitání hosté. Veliká hnutí v Indii, Číně, Japonsku a p. se snaží o to, aby Evropané byli vypuzeni, Semité si nechtějí dále nechat poroučet od Jáfetitů. „Asie Asiatům“ jest jejich heslem. Co vykvete z těchto hnutí, kdo bude nakonec pánem světa? I o tom mluví Písmo. Téměř 4300 let uplynulo od té doby, kdy Noé prorocky naznačil postup a povahu jednotlivých lidských plemen a jeho slova došla svého splnění. Dnes chtějí být všichni svobodnými vládci svých zemí. K jakým koncům to povede? — —

Zvláštní známky povahy Jáfetitů.

Každé z těchto tří plemen má jisté znaky. Chamité měli první panství a nakonec se stali služebníky. Semité měli druhou vládu a obdrželi nejslavnější zjevení Boží; téměř všechna náboženství mají svůj původ na východě. Jáfetitě pak vyplňují třetí období a jsou všude rozšířeni. Jaké cíle nyní Bůh sleduje?

Semité měli býti všem národům světa ku požehnání. „... protož dal jsem té za světlo národům, abys byl spasení mé až do končin země.“ (Iz. 49, 6.) Židé však nesplnili plán Boží. Neosvědčili se a Boha naprosto zklamali, takže musil o nich říci, že „neuzří zaslíbené země“, a přesto Bůh prohlašuje: „Avšak, živ jsem já, že slávou mou má býti naplněna celá země.“ (4. M 14, 22. 23. 21.) To slavné poselství, které tělesný Izrael nechtěl nésti, evangelium o Ježíši Kristu, má býti uvedeno ve známost celému světu. V době, kdy Ježíš nebyl od Židů přijat, a nebyl téměř nikým pochopen, ba, když očekával, že bude jimi usmrčen, v téže době majestátně a určitě prohlásil, jako by se tomu rozumělo samo sebou: „A bude kázáno toto evangelium království po všem světě na svědectví všechném národům, a tehdy přijde skonání.“ (Mat. 24, 14.) Pán věděl, že veškerá země bude známá a dosažitelná; kdo však měl vykonati tuto obrovskou úlohu, když vlastní jeho lid ani přímé evangelium Kristovo nepřijal? — Za vlády krutého Říma byl ve vyhnanství na ostrově Patmos stařec Jan, „pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista“. (Zj. 1, 9.) Vedlo se tak mnohým věrným svědkům, kteří se odvážili nésti zvěst spásy v Ježíši Kristu tehdejšímu světu. Avšak co vidí tento osamělý Jan, vypuzený římským světem? „A viděl jsem jiného anděla, letícího po prostředku nebe, majícího evangelium věčné, aby je zvěstoval těm, kteříž bydlí na zemi, a všelikému národu a pokolení, i jazyku, i lidu...“ (Zj. 14, 6.) Co věděl tento apoštol o moderních prostředcích tisku, a dopravy a zprostředkování zpráv? Ani tušení nebylo tehdy o vlacích, zaoceánské plavbě, automobilové dopravě a bezdrátové telegrafii; ale již tehdy bylo jisto, že radostná zvěst o příchodu království Božího naplní zemi. Doba musila přinésti moderní vymoženosti, aby byly nápomocny v tomto díle. — Tak Bůh zjevil Janovi své dílo v době, kdy jeho vyvolený lid naprosto selhal.

Doba evropského vlivu.

Bůh potřeboval lid, který by pronikl s jeho poselstvím celou zemí. Bůh má vždy lid i prostředky k vykonání díla. Jafetité se rozšířili po celé zemi. Svět vyspělých Egypťanů byl poměrně velmi malý, točil se jenom kolem jejich pyramid. Nebyli puzeni k průzkumům jako Jafetité, a Semité jen o málo pronikli mimo své hranice. Římané se však nespokojili se svými oblastmi, měli moc ve velké části Evropy. A v předvečer světových dějin byla objevena Amerika. aby byla zalidněna Evropany — „rozšiřiž milostivě Bůh Jáfeta...“ Co neučinili Židé, učinili pohané — Jafetité. Stali se nositeli světla reformace, a ve středověkém pronásledování, v době inkvisičních komor, otevřela Nová země svou náruč pronásledovaným. Tato příčina a všemožné jiné důvody vedly Jáfetity do Ameriky, Afriky, Asie i Australie. Zprvu se drželi jenom při pobřeží, ale posléze pronikli i nedostupnými pralesy, stepi a poušti; i nejzazší ostrovy se dostaly do jejich vlivu. Ano, Jafetité měli ve vinku ta slova: „rozšiřiž se“. Ani Ledová země, ani točny neunikly jejich pronikání. Snad jen vrchol Mont Everestu jim dosud odolává.

Proč právě Jáfetité prosluli touto energií výzkumů a zmocňování se území? Jsou nuceni vynalézat a horečně pronikat — aby se naplnilo o nich to, co jest zaznamenána ve slově Božím.

Doba vynálezů.

V Božím díle přichází vše v pravý čas.

Tisíciletí mohla uplynouti beze změn, ale pojednou nastávají během několika desítek let, změny mnohem větší, než za celé věky. Jafetité byli tedy těmi jedinými, na kterých spočinula odpovědnost hlásání poselství o království Božím. Když byly kolonizovány daleké země, našli se i obětaví a odhodlaní lidé, kteří zároveň byli podporováni rozvojem tisku a velkými biblickými a misijními společnostmi, které v té době vznikly, aby v souhře současného všestranného pokroku splnili původní Boží plán. Bůh dává lidem i prostředky ke splnění svých úkolů. Svět měl své vlastní důvody ke svým objevům a vynálezům, ale všechno musí sloužit nakonec rychlejšímu a účinnějšímu splnění záměrů Božích. Jafetité se zmocnili světa, a stali se i misionáři a šířiteli Božího slova, které bylo přeloženo, buď v celku, nebo v částech, již do tisíce jazyků. Co Kristus určil před 1900 lety, splňuje se za našich dnů, neboť se naplnil čas a příchod jeho království jest blízký.

Bůh vzbudil i prostředky ke splnění díla.

Již za doby Lutherovy mohlo býti vykonáno mnohem více, než za doby Husovy. Teprve Guttenbergův vynález tisku odpoutal lidstvo od prostředků, které byly stejně pomalé, jako obrázkové a klinové písmo. Jak dlouho jenom trvalo, než byla použita abeceda! A dnes píší za člověka stroje. — —

Moderní tiskařské umění zpřístupnilo Písmo každému.

Dnes každý může mít svou vlastní Bibli a čísti v ní přítomné Boží poselství. Jafetité rozšířili zároveň Písmo svaté po celém světě. Tiskařství dosahovalo výšin rozvoje současně s jejich stoupajícím vlivem po celé zemi. Dílo bylo konáno v pravý čas; dnes jsou Jafetité již částečně omezováni ve svém vlivu na země, jež obsadili; národy ty se však zatím stali sami majiteli Pisma ve své mateřštině, sami poznali jeho pravdy, a dílo Boží pokračuje nerušeně dále. Kdo dnes ještě zanedbává Boží hlas, nic nezmění na této skutečnosti. — Boží dílo naplňuje všechnu zemi a nalézá všude upřímné lidi, kteří jsou poslušni jeho hlasu.

Slovo Boží stanovilo...

V době hlasu sedmého anděla... dokonáno bude tajemství Boží... (Mat. 24, 14; Mar. 13, 29. 30.; Zj. 10, 7). Tento hlas zaznívá dnes světem a všechny vymoženosti doby napomáhají k tomu, aby byl slyšen v jeho nejzazších končinách. Ještě před sto lety se cestovalo jako před tisíciletími. Dostavník byl až do té doby největší vymožeností. Pak přišla pára, elektřina a výbušné motory. Dnes již dokonce raketový pohon a turbínová letadla.

Proč pojednou tak rychlé dopravní prostředky? Tak rychlé, že dnes zdaleka není možno použít dat o rychlostech z doby před 20, ba 10 lety! Nač ten šílený spěch? Trysková letadla překročila již rychlost zvuku, 1200 km za hodinu! Vidíme je, jak se k nám rychle přibližují, aniž bychom postihli zvuk jejich motorů; rachot jejich zahřmí nad našimi hlavami teprve o zlomek vteřiny potom, co letadla přeletěla nad námi. Úžas nad těmito pokroky nedozírných důsledků má nás vésti k zamyšlení nad dnešní mimořádnou dobou. nad staletím, jež v našem pokolení vyvrcholuje v takových perspektivách, že tísní srdce a přemáhají mysl každého člověka. — Jáfetité slouží dnes ke

splnění Božích plánů, k rozšíření známosti o Bohu, lidstvo má tím dánu možnost pevné a vysvobozující naděje — na pokraji beznaděje, jež mu hrozí ze zneužití prostředků, které jsou dnes v jeho moci.

Svět rychle vyspívá a Bůh koná rychle své dílo. Každému jedinci je proto třeba té nejvyšší bedlivosti, aby nezastřeně, jasně a mocně zachytil čistý hlas Boží a skryl se v té jediné ochraně a naději, která dnešnímu člověku zbývá. Dnes i rozhlas přináší poselství Krále králů, pošta a letadla je spolehlivě dopraví do každého místa země. Od původních velkých přijímacích aparatur jsme se dostali až ke „kolibriím“ rozhlasovým přijímačům, které nás spojují se světem i s „Hlasem prorocství“. Zemi obepíná ohlušující hlas tohoto světa, ale každému soudnému člověku, který není spokojen s jeho stavem a vážně se zamýšlí nade vším děním kolem sebe, je možno zachytit jemnou vlnu hlasu Božího, který může zachytiti každý upřímný člověk. Je vážná doba, brzy má zazníti Boží: „Stalo se!“ nad dějinami světa (Zj. 16, 17). Jsou před námi veliké a závažné události. Celé zemi je dosud dosažitelná zpráva o podmínkách a uskutečnění Božího království, až bude odstraněno všechno zlé. Dnes třeba s tou myšlenkou, že „již více času nebude“ využítí co nejlépe čas svého života k dokonalému poznání Boha a jeho plánu. Stejně rychle, jako vyspívá svět, dovršuje se i doba příležitosti, kterou Bůh poskytuje každému jedinci světa. Nejen v pokroku světa, ale i v dokonání Božího svatého díla na zemi, se nemožné stalo možným; a iak maličko již jen zbývá k tomu, abychom stáli před skutečností toho, co pro lidstvo připravil Bůh Ježíšův — Bůh Bible. Ta dnes naplňuje svou zvěstí celý svět, ať tiskem, slovem, nebo celými řetězy rozhlasových stanic, jak jest tomu nyní již na celém americkém kontinentě.

Zdali se přímo očividně nesplňují slova knihy Zjevení — „I viděl jsem jiného anděla letícího po prostředku nebe, majícího evangelium věčné, aby je zvěstoval těm, kteříž bydlí na zemi, a všelikému národu, i pokolení, i jazyku i lidu, řkoucího velikým hlasem: Bojte se Boha a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho; a klaněje se tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře...“ (Zj. 14, 6. 7).

Boží plán se vždy uskutečnil v daný čas. Písmo předpovědělo, že „mnozí budou pilně zpytovat, a že rozmnoženo bude umění“. Daniel směl spatřiti ve vidění děje na naší zemi, a když se ptal,

kdy bude konec oněm věcem, bylo mu s přísahou přislíbeno, že „po uložení čase“, až Bůh zasáhne ve prospěch svých dětí, „dokonají se všechny tyto věci.“ (Dan. 12, 4. 7).

Dnes se nalézáme na pokraji tohoto času. Vlohy a dary Jáfeťitů mocně napomáhají k dokončení velikého díla Božího na zemi. Žijeme právě v době, kdy evangelium o Božím království zaznívá všemu světu, jak předpověděl Ježíš Kristus. Až se skončí toto poselství, dospěje i svět a „přijde skonání“.

Ve spojitosti s věcmi Božími nemáme co činiti s nějakou naukou ale s přímou skutečností. Za každým slovem tu následuje i jeho splnění. Bůh se musel zmínit o tom, kam spěje svět, když se odloučil od něho. Ale nade vše to je povznešeno jeho pozvání člověka ke spáse a svobodě v Ježíši. Všem je nezbytně třeba Spasitele a všichni ho mohou dosáhnouti. Dosud je k tomu čas. Všechny miluje, za všechny nabízí svou drahou krev. Každý se musí rozhodnouti dokud je čas, brzy již času nebude. Tajemství Boží lásky, Božího zápasu o zachránění člověka se rychle dokonává. Tím jasněji, čím temnějším nepravostem nutí svedené lidi — nepřítel Boha i člověka. Ten samý pokrok, který slouží evangeliu, přispěje i k dovršení zkázy světa, který zahynul v hříchu. — Dějiny světa dospívají ke svému konci; není to však konec pro ty, kteří Boží slovo a jeho zvěst učinili záští-
P. D.

Dílo pro tuto dobu.

Stojíme na prahu velikých a slavných událostí, které budou radostí každého člověka, který se odevzdal Bohu a jeho pravdě. Proroctví bible se naplňují. Neobyčejné dějiny světa, tak bohaté na události všeho druhu, jsou zaznamenány v knihách nebeských. Na světě panuje neobyčejné vzrušení; bylo a je slyšet pověsti bojů. Minula hrozná válka, nenastal však dokonalý mír; národy nadále setrvávají ve svém hněvu; přiblížila se „doba mrtvých, aby souzení byli“. Události jsou totiž podrobeny nenadálým proměnám, které nám naznačují, že se přibližuje veliký den Boží. Lze říci, že nám zbývá jenom málo času. Byla dokonce vydána kniha: „Tak málo času“ (So little time!) A třebaže povstal již „národ proti národu a království proti království“, nenastal dosud všeobecný boj. „Čtyři větry“ jsou ještě spoutány, dokud nebudou služebníci Boží znamenáni

na svých čelech. Potom teprve svolají mocnosti země své válečné síly k poslednímu boji.

Satan ustavičně pracuje a kuje plány k tomuto boji, do kterého bude strženo všechno lidstvo, které se neskryje pod dokonalou záštitu Boží. Zatím co evangelium přináší po dva tisíce let zvěst o této záchraně, daří se satanu přece svést většinu mužů a žen tím, čím se pokoušel svést Krista. Všelikým lákavým způsobem se jim snaží předvésti pomíjivé bohatství a slávu světa a slibuje jejich krásu a rozkoše všem, kteří ho i nevědomky uznají za svého pána. Lidstvo se odvrací od vlídného a pevného pozvání Božího k původci vši lži a klamu, a je houfně lákáno do tenat věčné smrti. Lidé odvrhli a pohrdají vládou Boží a dostávají se tak pod vládu svého úhlavního nepřítele.

Démonický kníže temnoty se dokonce snaží poukázati na sebe jako na boha a je odhodlán k marné snaze, zničití všechny ty, kteří odporují jeho moci. A svět se ve své zaslepenosti sklání před ním a jeho moc, často prostřednictvím lidí projevovanou, přijímá jako moc boží. Splňuje se tím proroctví ze Zjevení 13, 3 a všechna země se diví „té šelmě“.

Lidstvo se může honosit předivným pokrokem a často i klamnou osvětou, ale oku Všemohoucího jsou zjevný všechny vnitřní viny a zkaženosti. Nebeští strážcové vidí zemi naplněnou násilím a zločiny; bohatství jest získáváno všelikým nepoctivým způsobem, olupováním lidí i Boha. Lidstvo bezstarostně používá Božích darů, aby uspokojilo svoje sobectví; co lze uchvátiti je zneužíváno k uspokojení sobeckých ctizádostí a tužeb. Lakomství, smyslnost a zločinnost se vzcházejí. Lidé přijímají vlastnosti největšího svůdce; přijali ho za svého boha a jsou přemáháni jeho duchem.

Shromažďuje se však nad nimi mrak hněvu, plný živlů, které kdysi zničily Sodomu. Janovi byly tyto věci ukázány ve vidění o budoucích věcech. Byla mu ukázána podvratná ďábelská činnost, která připravuje záhubu lidstva; kdo včas neprohlédne a neuchopí se Boží záchranné ruky, běží své zkáze přímo vstříc. Jan však viděl uprostřed ztraceného světa zástup zachráněných, který se věrně a neochvějně přidržoval víry Ježíšovy a snažil se respektovati všechna přikázání Boží. Na jejich čelích byla přímo pečeť Dárce života, živého Boha: „Tuť jest trpělivost svatých, tuť jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Boží a víry Ježíšovy!“ Zj. 14, 12—19.

Až na tento svět přikvačí bouře spravedlivé odplaty, bude to pro mnohé duše hrozné zklamání, až poznají, že jejich dům bouři neodolá, protože byl stavěn na písku lidské slávy a domněnek a na klamu nepřítele Božího. Kéž by ještě nyní, dokud je čas přijali spásnou výstrahu a dali se zachránit dříve, nežli bude pozdě! Měli bychom cítiti vážnou zodpovědnost, pracovati pro tyto lidi a oznámiti ohroženým spolublížním pravdy, které Bůh dal pro tuto dobu. Jedná se zde o věc tak vážnou, že její dosah ani nedovedeme cele pochopiti.

Srdce Boží jest bolestně pohnuto; Bohu jest každá duše nesmírně vzácná. Ježíš sám ve smrtelných úzkostech plakal nad lidem, pro který byl křížován. Bůh dal svého jednorozeného Syna, aby zachránil lidi z béd a následků hříchů, a přeje si od nás, abychom milovali své bližní, jako on miloval nás. Očekává, že všichni, kteří znají pravdu, budou ji zvěstovati i jiným. Nyní nastal čas, kdy se světu má dostat poslední výstrahy. Pravda je provázena zvláštní mocí a přesvědčivostí; jak dlouho se jí však bude svět těšit?! Příležitost potrvá jenom krátký čas. Nyní nastala rozhodná chvíle. Všichni lidé musí míti aspoň přibližný pojem o významu času a blízkosti dne, kdy doba zkoušky navždy skončí. Třetí anděl má působiti s velikou mocí. Kéž by nikdo nepohrdal přítomným Božím dílem na zemi a viděl jeho jasnou a určitou cenu a závažný význam!

Světlo, které se nám dostalo o třetím andělském poselství, jest světlem pravým. Znamená šelmy jest přesně to, co za ně bylo prohlášeno. Na světě má býti vykonáno dílo nanejvýš slavnostní. Rozkaz Páně k jeho služebníkům zní: „Volej vším hrdlem, nezadržuj, ... povyš hlasu svého a oznam lidu svému převrácenost jejich a domu Jákobovu hříchy jejich.“ Iz. 58, 1.

V základních rysech našeho díla nemá býti provedena žádná změna. Má býti hlášáno jasně a určitě, jak nám je podáno proroctvím Písma. Nesmíme učiniti žádnou smlouvu se světem v domněnce, že bychom tím pro pravdu více získali. Bohu se nikdy nemůže líbiti člověk, který stojí v cestě pokroku jeho záchranného díla. Bůh je určil i jeho zásady. Nesmí býti opuštěna žádná část pravdy, která adventisty sedmého dne učinila tím čím jsou. Bůh dal lidem směrnice své pravdy, svatý zákon a jasná přikázání, a jest to ctí zasazovati se o ně před očima světa a věrně se jimi řídit. Jest nezbytně třeba, aby tyto živé výpovědi Boží byly uvedeny ve známost všem národům. Muži všech stavů a tříd, kteří mají rozličné schopnosti a dary, měli

by pracovati ve společném úsilí a v jednotě učení i práce. Svě nadání by měli zaměřit k co nejpůsobivějšímu předkládání Boží pravdy lidem. Každý pracovník má svou zvláštní, sobě vlastní úlohu.

Tři andělé jsou ve Zjevení 14. znázorněni, jako letící uprostřed nebe, jimi jest znázorněno dílo těch, kteří se důsledně řídí prvním, druhým i třetím andělským poselstvím. Všechna tři poselství tvoří souladný celek. Věčně živé pravdy těchto tří poselství, které jsou pro Boží církev tak důležité a které vzbudily v náboženském světě tak veliký odpor, nebyly a nebudou udučeny. Satan se bude stále snažit, vrhnouti na toto poselství nějaký stín, aby zmatl Boží dítky, aby si nebyly jasně vědomy jedinečnosti a určitosti poselství a aby nepoznaly vážný význam doby. Poselství jest však již jednou zde a bude až do skonání měřítkem opravdovosti, věrnosti a důslednosti všech vyznavačů křesťanství. Působnost poselství se přímo zázračně rozmohla. Zaujalo sta a tisíce duší pro průkopnickou pravdu, zmocnilo se lidských srdcí a budovalo misie a sbory, školy, nakladatelství a léčebné ústavy. To všechno jsou mocné Boží nástroje, jimiž „Bůh koná dílo za dnů našich“, aby upozornil obyvatele této planety na to, že Kristus brzy přijde v moci a slávě, aby dovršil dílo spásy lidstva a splnil zaslíbení, kterým věřili statisíce jeho věrných ve všech dobách.

Bratři a sestry, mým vroucím přáním jest, abych vás dokonale upozornila na vážnost této doby a na události, které se dějí kolem vás. Poukazuji vám i na snahy, které chtějí prosadit to, aby svoboda náboženství byla omezena. Boží svatý den jest zrušen a místo něho jest ctěna nepravá sobota, která nemá oně zvláštní stvořitelské svatosti před Bohem. Zatím co mocnosti temnosti podněcují živly zdola, posílá Pán, Hospodin nebes, sílu s hůry, aby čelil tomuto hrozícímu nebezpečí tím, že vzbuzuje lidi jako živé posly, aby vyvýšili a zvelebili jeho zákon před očima svých spolubližných. Nyní, právě nyní, jest naše doba, abychom pracovali doma i ve vzdálených zemích. Až se Amerika, země náboženské svobody, spojí s náboženskými kruhy, aby potlačovala svobodu svědomí svých obyvatel a nutila je k zachování nepravé soboty, nechají se i obyvatelé ostatních zemí svěsti a budou následovati jejího příkladu. Náš lid však není dosud dosti horlivý ke konání všeho, co jest v jeho moci, aby z přednosti svého poznání a díla, ke kterému náleží, šířil usilovněji výstražné poselství.

Pán nebes nedopustí své soudy na svět, dokud svět nebude od něho varován prostřednictvím lidí. Neukončí dobu zkoušky, dokud poselství nebude určitěji zvěstováno. Zákon Boží musí být vyvýšen a jeho požadavky musí být ukázány ve svém pravém světle, aby se lidé mohli rozhodnouti, buď pro pravdu, nebo proti ní. Přesto však bude dílo v spravedlnosti ukráceno. Jsou dnové zvláštní a milosti časů Poselství o spravedlnosti Kristové zazní do všech končin světa, aby připravilo Pánu cestu a věrný lid pro něho.

Stráž Sionská — Svědectví.

Člověk, jak ho zjevuje bible.

Bible nám jasně praví, že o všech lidech jest veden přesný záznam v knihách nebeských. Jest tedy velice důležité, aby náš život byl takový, jaký jej chce mít náš Pán. Před ním nebude rozhodovati to, co u lidí; zdali byl člověk urozený, či prostý, bohatý či chudý, či zdali byl lidmi chválen a oslavován. Tam bude rozhodovati to, co Pán bude mocí říci k tomu, co je neustále připisováno k našemu jménu v kmenných knihách nebes. Pán předem vylučuje všechny předpoklady omezeného lidského soudu: „Nepatřím, nač patří člověk; člověk zajisté hledí na to, což jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci!“ 1. Sam. 16, 7.

A nyní se podívejme, na některé příklady a zvláště na povahu jednoho muže; prorockého služebníka Gézího. Jeho příběh jest zaznamenán ve 2. Král. 5, 20: „Rekl Gézí, služebník Elizea, muže Božího.“ Co zde čteme o Gézim? Byl zvláštním služebníkem muže Božího. Nebyl nějakým služebníkem ve smyslu našem; o takovou službu se zde vůbec nejednalo. Byl služebníkem vznešenějšího poslání, služebníkem a zástupcem proroka, u jehož jména jest psáno „služebník Boží“.

Ukládalo mu jeho postavení nějakou odpovědnost? Zajisté. Takový služebník viděl divy a zázraky Boží, a měl možnost sledovati všechno, co konal muž Boží. Od něho mohlo také být více očekáváno, nežli od těch, kteří neměli takovou příležitost.

A tu nezapomeňme, že se všechno, co se dovidáme z dějin Starého zákona, vztahuje i na dobu Nového zákona a tím i na dobu naši a na lid, který se nyní snaží upřímně sloužit Bohu. Pán hledí na všechno a náš celý život jest pod kontrolou jeho andělů. Apoštol praví, že „učinění jsme divadlo tomuto světu,

i a n d ě l ů m, i l i d e m". 1. Kor. 4, 9. A jinde pravi, že jsme „list, kterýž znají a čtou všickni lidé“. 2. Kor. 3, 2. Vše, co činíme jest světlem nebo tmou pro jiné, a náš vliv k dobrému nebo ke zlému, bude zanešen u našeho jména v nebesích; jsme tedy za všechno své myšlení, jednání a konání zodpovědni Soudci soudců.

Vizme jiný příklad: „A hned, když on ještě mluvil, přišel Jidáš, kterýž byl jeden ze dvanácti...“ Marek 14, 43. „Jeden ze dvanácti“ — — Nebyl jeho čin stokrát horší proto, že byl „jedním ze dvanácti“? Kdyby se byl narodil a žil jako neznámý, ztracený člověk, a nechodil s Pánem Ježíšem jako jeho služebník, neměl by takovou odpovědnost. Ale, že byl jedním ze dvanácti, byl jeho čin tím horší.

Jméno každého z nás jest zapsáno v nebesích. Co asi jest napsáno u našeho jména? Jest tam psáno: služebník Boží? Pak-li ano, činí nás to odpovědnějšími nad jiné. Je-li u našeho jména napsáno: adventista sedmého dne, pak máme mnohem větší zodpovědnost, a svět má právo více od nás očekávati. Také Bůh bude od nás, jako od lidu věřícího, požadovati lepší práci. Proto, že jsme mezi těmi, kteří vstoupili do jeho řad a stali se jeho učedníky. Protože nám dal poznati více pravdy, zvýšila se i naše odpovědnost. Sebevznešenější jméno nezmůže nic, není-li život dobrý. Jidášův čin by nebyl tak hrozný, kdyby nebyl býval „jedním ze dvanácti“. Jestliže se náš život a naše skutky nebudou shodovati s naším jménem, bude to pro nás tím hroznější.

Vraťme se však k našemu prvnímú příkladu. Ve 2. Král. 4, 25. 26 čteme: „A jela (Sunamitská), až přijela k muži Božímu na horu Karmel. A stalo se, když ji uzřel muž Boží zdaleka, že řekl (ke) Gézi, služebníkú svému: Hle, Sunamitská tamto. Protož nyní běž jí v cestu a rci jí: Dobře-li se máš? Dobře-li se má muž tvůj? Dobře-li se má syn? — Ona řekla: Dobře.“

Zde máme zprávu o ženě, jejíž jediný, milovaný syn zemřel na sluneční úpal. Doufavši v pomoc muže Božího, spěchala k němu. Elizeus ji poznal zdaleka a poslal svého služebníka, aby se jí zeptal jak se jí daří. Gézi běží vstříc zarmoucené ženě, neví vůbec nic o tom, proč ona přichází a ptá se jí: „Dobře-li se máš?“ Co jest zvláštěního v těchto krátkých otázkách a ještě kratší odpovědi? Proč vše tak stručně? Co se skrývá za těmito řádky a mezi nimi?

(Pokračování.)

Pokračování ze str. 16.

si neosvojili aj jeho charakter, i pri najlepšej vôli ho len jednako zapierali. Čo sa neshoduje s vôľou Kristovou, je známkou toho, že sa ešte zcela nestal naším Pánom." Des. 357.

Duch svätý.

6. Ktorý hriech nemôže byť odpustený? Luk. 12, 10; Mat. 12, 31. 32.

„Farizeji už po druhý raz prehlásili, že Kristova moc je tožná s mocou nepriateľa. On im zas naznačil, že sa týmto zbavujú všetkého požehnania. Kým hovorili proti Ježišovi samotnému, bez toho, že boli objavili jeho božský charakter, mohli dosiahnuť odpustenia, lebo Duch svätý im mohol ukázať ich chybu. Kajúca duša zmyje každý svoj hriech v krvi Kristovej. Kto ale zavrhuje Ducha svätého, zamedzuje mu tým, aby pracoval na jeho srdci. Boh za týchto okolností nemôže pre takúto dušu už nič urobiť.“ Des. 321.

7. O čo nemáme mať obavu, keby sme sa mali zodpovedať zo svojej viery? Luk. 12, 11. 12.

Nebezpečenstvo sebeckosti.

8. Ako sa Ježiš zachoval, keď bol požiadaný, aby rozhodol medzi dedičmi majetku? Luk. 12, 13. 14.

„Ježiš mohol aj tu spravidlo rozhodnúť, ale bratia sa medzi sebou nesvorne chovali. Kristus prišiel, aby kázal evanjelium, a preto obrátil zreteľ ľudí k nebeským hodnotám. Chr. O. Less. 254.

9. Na čo poukázal Kristus pri tejto príležitosti? Luk. 12, 15. 23.

Chudobný boháč.

10. Ktoré podobenstvo malo potvrdiť túto veľkú pravdu? Čo sužovalo onoho bohatého muža? Luk. 12, 16. 17.

11. K čomu sa odhodlal a prečo? Luk. 12, 18. 19.

„Nemyslel na Boha, ktorý mu poskytoval toľko milosti. Nevedomoval si, že je len šafárom svereného; nedbal na potrebné duchovné hodnoty, mal len starosť o svoje vlastné pohodlie.“ Chr. O. Less. 256.

12. Aké zlo číhá v dôverovaní bohatstva? Žalm 52, 2—9.

13. Čo hovorí Boh v podobenstve tomuto bláznovi? Luk. 12, 20.

„To jediné, čo mohlo mať cenu, to neshromažďoval. Žil sám sebe, zavrhuje Božský zákon, ktorý by ho bol učinil požehnaním

bližným. Tak zavrhuje človek aj život. Zvolil len zemské a so zemským musel potom aj zaniknúť. Žalm 49, 21." Chr. O. Less. 258.

14. Sú aj dnes podobní ľudia? Luk. 12, 21. 34.

„Tento obraz sa nezmenil ... Žiť len sebe, znamená zánik. Je to jednanie, totožné s povahou nepriateľa. Duch Kristov však dáva a obetuje sa pre druhých." Chr. O. Less. 259.

15. K akému tvrdeniu bývajú ľudia často naklonení? Kto im vlastne dáva možnosť k získaniu bohatstva a k akému cieľu? 5. Mojž. 8, 17. 18; Prísl. 10, 22.

„Boh dal ľuďom moc na dosiahnutie bohatstva; ono nemalo slúžiť len im samotným, ale malo slúžiť na dobro Božej veci a jeho ľudu. Nie je hriechom prácou získavať prostriedky. Každý mladý človek by mal ovládať aj určitú užitočnú prácu alebo remeslo. Biblia nezatraca človeka, ktorý svoje bohatstvo nadobudol poctivou cestou. Akže sa bohatstvo zvrhne v sebeckú lásku, stáva sa koreňom všetkého zla. Bohatstvo je požehnaním, akže je pokladané za Božie požehnanie, ak vidíme v ňom majetok Pánov, ktorý z vďačnosti prijímame, ale ak je treba, ochotne vraciame ho pôvodnému darcovi."

„Akú cenu má i nevypovedateľné bohatstvo, akže je uložené v prepychových obydlích, alebo dokonca v tresoroch bánk? Nemôže sa vyrovnáť so spasením jedinej jednej duše, za ktorú zomrel Syn večného Boha!" Test. VI. 452.

Čtení bible: 3. M. 26 — 4. M. 16.

Boží milost.

N. 9.	Luk. 1, 50.	Č. 13.	Ž. 103, 17.
P. 10.	Jer. 3, 12.	P. 14.	Ž. 57, 4.
Ú. 11.	Izal. 54, 10.	S. 15.	Ž. 130, 7.
S. 12.	Ž. 103, 11.	Z. p. 17, 15;	z. s. 17, 17.

7. úkol — 15. února 1947.

Nezbytná příprava pro příchod Kristův.

Oddíl Písma: Luk. 12, 35—57; 13, 1—5.

Zlatý text: „I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, v kterou se toho nenadějete." Luk. 12, 40.

Čekat a bdít.

1. Jaké stanovisko máme zaujmout ke Kristovu příchodu? K čemu třeba být plně připraven? Luk. 12, 35. 36.

„Každý jednotlivý svědek této zvěsti má pracovat pro jednotlivého hříšníka. Každý, kdo poznal tuto pravdu, má pečovat o svěřené mu světlo. Jsme-li oproštěni sami sebe, dostane se nám oleje svatého vlivu. Naše světlo, sycené tímto olejem, ozáří hříšníku cestu ze zániku. Každý máme denně s radostí a modlitbou přijímat tuto moc, aby se jí dostalo i jiným.“ Test. 6/116.

2. Co Ježíš prohlašuje o těch, kteří střízlivě bdí? Jakou čest jim prokáže? Luk. 12, 37; Zj. 19, 9.

„Ještě během pobytu ve svatyni svatých bude Kristus spojen s těmi, kteří trpělivě očekávali a očekávají jeho návrat.“ Early Wr. 251.

„Brzy zas bude slyšen jeho hlas ... Kristus uvede vykoupené opět ke stromu života, aby jim dal ovoce, jež je „ke zdraví národů“. E. W. 19.

3. Určil Kristus přesnou dobu svého příchodu? Luk. 12, 38. 39.

„Kristus chce zastihnouti zde na zemi lid bdící.“

4. Co důležitého proto nutno učinit? Luk. 12, 40; 21, 36.

„Každý okamžik, ve kterém nebdíme, nás vydává v nebezpečí, jež nám hrozí od moci temnosti. Andělé temnosti bdí, aby vystihli slabosti a hříchy, nad kterými jednotliví vyznavači pravdy nezdvítězili. Chtějí, abychom zneuctili pravdu, kterou vyznáváme, a abychom tak přivodili těžkosti církvi. Svedení jdou v tmu, a světlo nebes při nich slábne. Nepoznávají včas své nejnebezpečnější hříchy, a nakonec jsou zcela v sítích nepřitele.“ E. W. 105.

Věrný a nevěrný služebník.

5. Na co byl Petr zvědav? Jak si počíná věrný a co mu je zaslíbeno? Luk. 12, 41—44.

„Ti, kteří touží po příchodu Pána, očisťují své duše poslušností pravdy. Bdí a usilovně pracují ... Spolupracují s nebeskými bytostmi k záchraně duší. Mluví o té pravdě Píma, kterou nutno dnes zvláště zdůraznit.“ Des. 634.

6. Co si však řeknou někteří ze služebníků a co učiní? Co si tím způsobí? Luk. 12, 45. 46.

„Takový služebník neříká, že Kristus neprijde. Dokonce si váží této naděje. Je smýšlení a jeho skutky však nesvědčí,

že by tomu věřil tak opravdově; a tak nevědomky působí i na zeslabení víry druhých." Des. 635.

7. Co rozhoduje o míře zodpovědnosti a trestu? Luk. 12, 47. 48.

„Pán měří přesně každou příležitost služby. Nevyužité schopnosti jsou vzaty v počet spolu s těmi, které byly ještě více zušlechtěny. Za vše, čím se můžeme státi správným využitím svých darů, jsme Bohu zodpovědnými. Budeme souzeni podle toho, co jsme mohli udělat, ale neudělali, proto, že jsme svých sil nepoužili k oslavení Boha.“ Chr. O. L. 363.

Utrpení, oddělení a pravé znamení věrných.

8. Co měl Ježíš způsobiti na zemi? Jak zjevil, že ví, co ho očekává? Luk. 12, 49. 50.

9. Zachová přijetí evangelia vždy přátelské vztahy? Luk. 12, 51—53.

10. Co vytkl Ježíš lidem a co jim krajně důležitého nepřimo radí? Luk. 12, 54—57.

Vážná výstraha.

11. O které události mu vyprávěli jeho posluchači? Luk. 13, 1.

12. Jaký chybný názor jim musel vytknout a jak jim vysvětlil, že jsou ve stejném nebezpečí, jako ti, kteří tragicky zahynuli? Luk. 13, 2. 3.

„Židé pohlíželi na neštěstí jako na soud nad hříchem postižených a mluvili o tomto ukrutném činu se skrytým zadostiučiněním. Dle jejich názoru byl jejich vlastní příznivý osud projevem větší Boží přízně, potvrzením jejich bezhříšnosti. Očekávali však marně Ježíšův souhlas v této věci.“ Chr. O. L. 215.

13. Kterou jinou událost k tomu připomněl a jak varoval? Luk. 13, 4. 5.

„Kristus prohlédal prorockým zrakem kupředu a spatřoval Jerusalem obležený vojskem. Viděl hynout tisíce a tisíce obležených. Mnozí ze Židů byli, stejně jako kdysi Galilejští, povražďeni v síních chrámu. Neštěstí, která stihla jednotlivce, byla varováním národa, který zlu zcela propadal.“

„Zbývalo jim poměrně málo let zkoušky. Bylo již na čase, aby poznali zkázu, do které je satan strhoval, a aby přijali osvobozující směření, které jim Bůh v Ježíši Kristu připravil.“ Chr. O. L. 213.

Čtení bible: 4. M. 17—34.

Boží věrnost.

N. 16.	Z. 94, 14.	Č. 20.	1. Par. 28, 20.
P. 17.	Izal. 49, 15.	P. 21.	Z. 36 6.
Ů. 18.	1. Tess. 5, 24.	S. 22.	Izal. 25, 1.
S. 19.	2. Tim. 2, 13.	Z. p. 17, 27;	z. s. 17, 29.

8. úkol — 22. únore 1947.

Odměna ryzí služby Bohu a lidem.

Oddíl Písma: Luk. 18. 9—14. 18; Mat. 19, 16—26.

Zlatý text: Luk. 18, 29. 30.

Dva rozdílní ctitelé Boží.

1. Ke které třídě lidí Ježíš zde mluvil? Luk. 18, 9.

2. Za jakým účelem přišli dva mužové do chrámu? Luk. 18, 10.

3. Popiš farizeovu modlitbu. Luk. 18, 11—12.

Farizeové nebyli nijak přesvědčeni o svém hříchu. Duch Boží proto nemohl na nich pracovat. Samospravedlnost jest krunýřem, kterým nemohou proniknout šípy Boží lásky. Jedině ten, kdo poznává sebe jako hříšníka, může býti Kristem zachráněn." Chr. O .L. 158.

4. Jaké je lidské srdce od přirozenosti? Jer. 17, 9.

„Rty mohou říkat to, co srdce necítí. — Jest jen jediná cesta k poznání sebe; poznání Krista. Uvážíme-li jeho čistotu a vznešenost, uvidíme své skutečné slabosti. Bez něho toneme v beznaději a jsme stejně chudí, jako ostatní hříšníci." Chr. O. L. 159.

Jaké uctívání se Bohu líbí.

5. Jak si počínal publikán a jak upřímně volal o pomoc? Luk. 18, 13.

„Žádná vnější poslušnost nesmí zaujmout místo prosté víry a úplného zřeknutí se sebe sama. Člověk to sám nedokáže, musí dovoliti Kristu, aby mohl na něho působit. Pak bude znít mluva našeho srdce: „Pane, vezmi si mé srdce, vždyť ty víš, že sám nejsem schopen ti je dát. Zachraň mě bez ohledu na mé slabé, tobě nepodobné já. Vytrhni mě do svého čistého a svatého ovzduší, kde by se má duše ochotně poddala bohatým proudům tvé lásky!" Chr. O. L. 159.

6. Proč odešel publikán ospravedlněn? Luk. 18, 14.

„Byl vyslyšen, poněvadž dal najevo, jak cele je závislý na všemohoucnosti Boží. Shledal při sobě jen to, zač se musel stydět. Tento duch bude zřejmý u všech, kteří hledají Boha. Vírou, prostou jakékoliv sebedůvěry, spoléhá prosebník na rámě Boží moci.“ Chr. O. L. 159.

7. Kterak jest hříšný člověk proměňován k Boží podobě? 2. Kor. 3, 18.

„Čím blížeji přijdeme a čím jasněji prohlédneme čistotu Kristova charakteru, tím zřejměji poznáme krajní ošklivost hříchu. Ti, které nebe uznává za svaté, jsou těmi neposlednějšími, kteří by se opovážili vyvyšovat svou vlastní dobrotu.“ Chr. O. L. 160.

Životem neuspokojený kníže.

8. S jakou otázkou přišel jeden z knížat? Luk. 18, 18; Mat. 19, 16.

9. Co mu Ježíš hned vytkl a jakou radu mu dal? Mat. 19, 17.

„Charakter Boží jest vyjádřen v jeho zákoně; máme-li býti v souladu s Bohem, musí přikázání jeho zákona vyvěrati z každého našeho činu.“ Chr. O. L. 391.

10. Co o sobě mohl tazatel říci? Jak přesněji vymezil Pán Ježíš jeho povinnost? Mat. 19, 18—20.

11. Čeho se mu ještě nedostávalo? Mat. 19, 21.

„Měl volit mezi nebeským a zemským. Prvé mu bylo zajištěno v následování Krista a v podřízení se jeho vedení. Des. 520.

12. Co učinil mladý muž, když uslyšel tyto podmínky? Mat. 19, 22.

„Kristus mu také nabídl své přátelství. Ale Spasitel mu nebyl tak vzácným, jako jeho pověst mezi přáteli, nebo jeho bohatství. Dáti viditelné pozemské poklady za neviditelný poklad nebeský, mu bylo příliš nejistým. Odmítl nabídku věčného života, odešel a oddal se světu.“ Des. 520.

Poučení dané učedníkům.

13. Jakou otázku vyvolal Kristus u učedníků, když mluvil o bohatých? Mat. 19, 23—25.

„Těm, kteří jsou podobně jako tento mladý kníže pověřeni vysokými úřady a mají velké majetky, může se to zdáti příliš velikou obětí, vzdáti se všeho a následovati Krista. Jest to však pravidlo pro všechny, kteří se mají státi jeho učedníky.“ Des. 523.

14. Kde zbývá ještě naděje pro člověka? Mat. 19, 26.

15. Jaké ujištění mohl Pán dát na Petrovu starostlivou otázku? Mat. 19, 27—29.

„Když Kristovi následovníci dají Pánu zpět to, co jest jeho, shromažďují si poklad, který jim bude dán, až uslyší slova: „To dobře služebniče věrný a dobrý!“ Jest to radost z duší, zachráněných pro věčnost; těch, kteří poslechli ona slova: „Pojď a následuj mne!“ Des. 523.

16. Jak Pavel mluví o této odměně? 1. Kor. 2, 9.

„Kdykoli jsou vaše smysly povzneseny poutavou krásou přírody, pomyslete na budoucí svět, který již nebude poskvřen hříchem a smrtí, a kde na tváři přírody nebude již ani stín kletby hříchu. Pomysleme však vždy, že v přerušných Božích darech, jimiž příroda oplývá, je nám dovoleno viděti jen ten nejslabší záblesk oné budoucí slávy.“ „Cesta.“

Čítanie Bible: 4. M. 35 — 5. M. 19.

Božia starostlivosť.

N. 23.	Izai. 40, 11.	Š. 27.	Mat. 6, 26.
P. 24.	Izai. 41, 10.	P. 28.	Luk. 11, 13.
Ú. 25.	Ž. 121, 4. 5.	S. 1.	Luk. 22, 35.
S. 26.	1. Petr. 5, 7.	Z. p. 17, 39; z. s. 17, 40.	

9. úloha — 1. marca 1947.

Pozvanie k záchrane.

Oddiel Písma: Luk. 13, 10—17; 14, 1—24.

Zlatý text: Luk. 14, 17.

Uzdravenie chorej ženy.

1. Kto bol aj prítomný, keď v sobotu učil v synagóge? Ako ťažko bola postihnutá táto žena? Luk. 13, 10, 11.

2. Čo učinil Ježiš, keď ju zočil? Luk. 13, 12, 13.

3. Čo vzbudilo hnev kniežata školy? Luk. 13, 14.

4. Čo mu musel Spasiteľ vyčítať? Luk. 13, 15, 16.

5. Dosiahly farizeové slová k fudu kýženého vplyvu? Luk. 13, 17.

Ďalší zázrak v sobotu.

6. Čí dom navštívil skoro po tejto udalosti? Luk. 14, 1.

7. K čomu využil Ježiš prítomnosti chorého muža? Luk. 14, 2, 3.

8. Čo opäť učinil a ako naňho zapôsobili jeho otázky? Luk. 14, 4—6.

9. Ako krásne poukázal Pán na význam pokory? Luk. 14, 7—11.

10. Je Pán spokojený s bežným spôsobom pohostinstva? Luk. 14, 12—14.

11. Aký výrok použil jeden z hostí? Luk. 14, 15.

„To malo obrátiť rozhovor iným smerom. Muž vyriekol slová s takým presvedčením, ako keby si bol istý svojim miestom v nebesách. Jeho počínanie bolo podobné tým, ktorí sa radujú z toho, že sú Kristom spasení, bez toho, že by boli v súlade s podmienkami, ktoré sú potrebné na spasenie. ... Farízeovia nemysleli na to, či sú spôsobilí pre nebo, lež skôr na to, čomu sa tam trúfali tešiť. Kristus zas nopak, snažil sa obrátiť ich duchovný zrak z hmoty tohto sveta na dobu vzkriesenia spravodlivých.“ Chr. O. Less. 221.

Podobenstvo o veľkej večeri.

12. Ktoré podobenstvo začal Ježiš vykladať ako odpoveď? Luk. 14, 16. 17.

„Kristus čítal v srdci tohto vychlúbača a so zrakom upretým naňho vyložil spoločnosti povahu a hodnotu ich prítomných predností. Ukázal im, že majú v tomto čase povinnosť jednať tak, aby mali podiel na požehnaniach budúcnosti.“ Chr. O. Less. 221.

13. Čo bolo príčinou toho, že hostiteľovo pozvanie bolo zamietnuté? Luk. 14, 18—20.

„Všetky omluvy boli klamom vopred zaujatej mysle. Pozvaní boli zcela v zajatí iných záujmov. Pozvanie, ktoré si vlastne obovali, bolo zavrhnuté a ich šľachetný priateľ bol nemilo dotknutý ich netečnosťou.“ Chr. O. L. 222.

14. Odkiaľ mali byť noví hostia privedení? Luk. 14, 21.

„Hostiteľ sa odvrátil od tých, ktorí pohrdli jeho dobrodiním a pozval tú triedu ľudí, ktorá nemala myseľ zaujatú tým, čo by zabráňovalo prijatiu pozvania. Títo nemali tiež vo veľkej väčšine nijakých veľkých majetkov, no za to dovedli oceniť ponúknutú im štedrosť. Nechže sú jedinci ľudstva akokoľvek ubohí, nech ľudia nimi pohľadajú a od nich sa odvracajú, nie sú predsa tak nízki a biedni, aby neupútali Božiu lásku. Kristus túži po tom, aby vyčerpané a slabé ľudské bytnosti s dôverou pričádzali k Nemu.“ Chr. O. Less. 225.

15. Odkiaľ mali byť shromáždzení ostatní hostia? Luk. 14, 22. 23.

„Príkaz: ‚Prinúť vojsť‘ bol často nesprávne pochopený. Často sa zdal byť pokynom na donútenie ľudí, aby prijali evanjelium. Tento spôsob však snižuje naliehavosť onoho pozvania a marí účinnosť ináč šľachetnej pohnútky. Evanjelium sa nikdy neuchyľuje k násiliu, aby pomocou neho privádzalo ľudí ku Kristu. Malomyselných a zomdlených získava len nežná a súcitná láska. Vtisknite týmto ľuďom do rúk svoju odhodlanosť a silu a nič sa na nich nezmení. Ich srdcia zostanú rovnaké. Len láska ich môže pohnúť k tomu, aby prišli k zmeneniu.“ Chr. O. Less. 235.

16. Ako sa vyjadril hostiteľ o tých, ktorí odopreli prijať pozvanie? Luk. 14, 24.

„Žijeme v dobe, keď posledné posolstvo milosti a posledné pozvanie zavznieva k synom a dcéram ľudstva. Je to najposlednejšie volanie. Kristus pozýva dosiaľ každého. Anjeli nebesí starajú sa o životy ľudí a radi by s nimi spolupracovali. Duch svätý pôsobí rozličným spôsobom na vás, len aby vám vnukol odhodlanie. Kristus pozorne hľadá, či sa vaše srdcia už otvorily jeho svätému vplyvu. Anjeli čakajú, aby mohli k nebesiam niesť zvest o novom zachránenom. Celé nebesá sa tešia z tých, ktorí plne prijali pozvanie.“ Chr. O. Less. 237.

Čtení bible: 5. M. 20 — Joz. 8.

Odpuštění.

N. 2. Mich. 7, 18.

Č. 6. Ezech. 33, 11.

P. 3. Mich 7, 19.

P. 7. Sk. 2, 38.

Ů. 4. Žid. 8, 12.

S. 8. Ž. 103, 12.

S. 5. Mat. 6, 14.

Z. p. 17. 50; z. s. 17. 52.

10. úkol — 8. března 1947.

Ztraceni a nalezeni.

Oddíl Písma: Luk. 15, 1—32.

Zlatý text: Luk. 15, 7.

Ztracená ovce.

1. Jak farizeové zazlivali Ježíši jeho pochopení pro bídu lidí?
v. 1. 2.

Zo je dle a obce... s publikací a listu

„Předpokládali, že neví o hříšnosti těchto lidí. . . Tyto strážce pohoršovalo, že ten, jehož čistota života je kárala, prokazuje tak nápadnou náklonnost ‚vyvrhelům společnosti‘.“ Chr. O. L. 185.

2. Kterým podobenstvím projevils svou velkou lásku ke každému jedinci? v. 3. 4; Ez. 34, 12.

„Jako pastýř nemá klidu, dokud postrádá jednu jedinou ovci, tak Bůh se stará, nekonečně vyšší měrou, o každou zbloudilou duši. . . I kdyby byla jenom jedna jediná duše sešla do beznaděje hříchu, Kristus by byl zemřel za ní.“ . . . Chr. O. L. 187.

3. S kým sděluje svou radost z jejího nalezení? Kde vládne podobná radost? v. 5. 7.

„Díky Bohu, že neukázal naši představivosti obraz zdrceného pastýře, který by se navracel bez ovce. Podobenství nemluví o nezdaru, ale o zdařilém úsilí a radosti ze záchrany. Kristus zachrání každého, kdo se chce přizpůsobit podmínkám vykoupení.“ Chr. O. L. 188.

Ztracený peníz.

4. Čím dále zdůraznil důležitost usilovného hledání ztracených? v. 8.

„Obě podobenství představují rozdílné třídy lidí. Ztracená ovce ví, že je ztracená. Představuje ty, kteří poznávají, že jsou odloučeni od Boha. Ztracený peníz však představuje ty, kteří jsou ztraceni v přestoupení a hříších, aniž by si byli vědomi svého postavení. Jsou odcizeni Bohu; nejsou si toho však vědomi a setrvávají v osudné bezstarostnosti.“ Chr. O. L. 193.

5. Jak znovu je porovnána radost této ženy s radostí nebes? v. 9. 10.

Ztracený syn.

6. Jak si počínal mladý dědic, když bylo splněno jeho přání? v. 11—13.

7. Kam ho zavedlo hovnění vlastním náklonnostem? v. 14—16.

„Ať je vnější zdání jakékoliv, každý sobecký a samolibý život bude nakonec ztracen. Kdokoliv se pokouší žít bez závislosti na Bohu, ničí svou vlastní podstatu. . . Duch, kterého Bůh stvořil pro společenství nebeských bytostí, se ponížil do područí toho, co jest přizemní a živočišné.“ Chr. O. L. 200.

Otci stačí pouhá upřímná lítost.

8. K čemu se rozhodl, když se vzpamatoval? Luk. 15, 17—19.

„Když klesl až na nejnižší stupeň, uvědomil si otcovu dobrotivost a lásku a zatoužil po něm. Sám si způsobil, že byl nyní bez přátel a v krajní bídě. Vzpamatoval se však a odhodlal se k pokornému návratu.“ Test. 3/101.

9. Co mu dosvědčilo, že otcova láska nevyhasla? Bylo otcí třeba připravených slov? v. 20. 21.

„Málo tužil pošetilý a nerozvázný mladík, jaké hoře a jakou touhu zanechal v otcově srdci, když opustil práh svého domova. Nyní se s obavami blíží a neodvažuje si ani pomyslet, že by ho někdo vyhlížel. Otec ho však z dalky poznává — láska má ostrý zrak. Ani působení celých let hříchů neskrylo syna zraku otcovu.“ Chr. O. L. 203.

10. Jak otec dále poctil svého kajícího syna, a co ho k tomu vedlo? v. 22—24.

„Bohu jest znám i ten nejslabší a nejnesmělejší záchvěv touhy srdce. Nikdy nebyla vyslovena modlitba, jakkoliv neumělá; nikdy nebyla uroněna slza, byť sebetajnější; nikdy nevytryskla sebeslabší upřímná touha po Bohu, aniž by jí Duch Boží nevyšel vstříc!“ Chr. O. L. 206.

11. Co shledal starší bratr při svém návratu a co mu bylo řečeno? v. 25—27.

12. Jak nelibě to nesl a co vyčetl svému otcí? v. 28—30.

13. Jak laskavě mu otec domluvil pro jeho hřích? v. 31. 32.

14. Čím zjevuje každé z těchto podobenství velikou lásku Boží ke ztracenému člověku? v. 7. 10. 32.

„Nebesa sledují zápas, který za zdánlivě beznadějných okolností vedou služebníci Boží na zemi. Všichni andělé nebeští jsou hotovi přispěti pokornému a věřícímu lidu Božímu.“ Acts of the A. 154.

Čtení bible: Joz. 9 — Soudc. 8.

Zaslíbení hříšníkům.

N. 9. 1. Tim. 1, 15.

P. 10. Luk. 19, 10.

Ů. 11. Zjev. 3, 20.

S. 12. Izal. 1, 18.

Č. 13. Izal. 43, 25.

P. 14. Řím. 5, 19.

S. 15. Řím. 6, 23.

Z. p. 18, 2; z. s. 18, 3.

Korunní zázrak Ježíšův.

Oddíl Písma: Jan 11, 1—53.

Zlatý text: „Řekl jí Ježíš: Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude.“ Jan 11, 25.

Zármutek v domě Ježíšových přátel.

1. Jaké poselství poslali Ježíši jeho přátelé z Betany, když byl již na druhé straně Jordánu? Jan 11, 1—3.

Viz: Poznámku 2. čtvrtého úkolu.

2. Kterou příležitost spatřoval v Lazarově nemoci a jak si vážil této rodiny? v. 4, 5.

„S úzkostí čekali na Ježíšovu odpověď. Pokud v jejich bratru byla jiskra života, vyhlíželi Ježíše. Jeho výrok utvrdil v nich naději, že Lazar zůstane na živu.“ Desire 526.

3. Odebral se ihned do Galilee? S jakou námitkou přišli učedníci? v. 6—10.

„Ten kdo činí vůli Boží a jde cestou, kterou Bůh naznačil, nemůže klopýtnouti nebo padnouti. Světlo provázející Ducha Božího dává mu jasné vycítění povinnosti a vede ho správně až na konec jeho díla. ... Kdo kráčí cestou podle své vlastní volby, ztroskotá, ať jest kdekoliv, není bezpečen.“ Desire 527.

4. Kterými slovy vystihl Pán stav Lazarův a jak tomu rozuměli učedníci? Jan 11, 11—13.

„Kristus představuje smrt svých dítek jako spánek. Jejich život je skryt s Kristem v Bohu, a než zazní hlas trub vzkříšení, ti, kteří umírají, jen dočasně usínají v Pánu.“ Desire 527.

5. Byl to opravdu spánek? Proč byl Ježíš rád, že byl daleko od Betany? Co poznamenal Tomáš? v. 14—16.

„Vyčkával, aby vzkříšením Lazara z mrtvých mohl dáti svému tvrdošíjnému a nevědicimu lidu nový důkaz toho, že je opravdu ‚vzkříšením a životem‘. Nebyl nakloněn k tomu, aby se vzdal veškeré naděje o lidu — ubohých, bloudících ovčích domu Izraelského. Chtěl, aby poznali, že je tím jediným, který může přinést život a nesmrtelnost. ... Vrcholný zázrak, vzkříšení Lazara, měl dáti Boží pečeť jeho dílu a jeho božství.“ Desire 528.

Ježíš v Betany.

6. Jaké okolnosti tam shledal? v. 17. 19.

7. Kterak jedna ze sester dala najevo své smýšlení? v. 20—22.

„V jeho výrazné tváři vyčetla tu samou soucitnost a lásku, jako dříve. Její důvěra v něho nebyla nijak otřesena.“ „Slova její jemné výčitky svědčila o důvěře, která ani nyní nepřestala.“ Desire 529.

8. Čím Martu ujistil, a kam až sahala její víra? Jaká pravda se měla bezprostředně projevit? v. 23—26.

„Zde Kristus hledí vpřed, k době svého druhého příchodu. Mrtví spravedliví budou vzkříšeni a žijící budou proměněni. Svým slovem i svým skutkem dal najevo, že je původcem vzkříšení a má právo i moc k udělení věčného života.“ Desire 530.

9. Jaké velké vyznání učinila Marta? Na čí popud vyšla Marie vstříc Ježíši a kdo ji následoval? v. 27—31.

10. Jak ho přivítala? Jak byl Ježíš dojat celým výjevem? Co prozradilo jeho zájem o Lazara a jeho lásku k němu? v. 32—36.

„V té chvíli spočinula na něm tíha všech žalů světa. Viděl hrozné následky přestoupení Božího Zákona. Viděl onen nepřetržitý boj mezi dobrem a zlem, a když pohleděl do budoucnosti, viděl nová utrpení a bědy, slzy a smrt, jež se staly údělem člověka. Jeho srdce pronikla bolest lidstva všech zemí a všech věků.“ Desire 534.

Lazar vzkříšen.

11. Předpokládali Židé určitou moc života? Co svědčilo o pokročilém díle smrti? Kterých dvou věcí bylo Martě třeba? v. 37—40.

12. Z čeho vysvítá podstata jeho moci a jak byla dána najevo? v. 41—44.

„Lazar jest osvobozen z hávu smrti; stojí tu svěží a silný, jako muž v rozkvětu svého života. Jeho oči září láskou ke Spasiteli a vděčen se vrhá k jeho nohám.“ Desire 536.

13. Jak různě působil tento zvláštní zázrak? v. 45. 46.

14. Která chmurná myšlenka byla vyslovena v radě a jak byl zlý úmysl odvodňován dokonce pravdou? v. 47—53.

„S výjimkou několika málo těch, kteří se neodvážili vysloviti své mínění, přijala rada slova Kaifášova, jako slova Boží. ... Rozpor ustal. ... Bylo rozhodnuto vydat Ježíše na smrt při nej-

bližší vhodnej príležitosti. Zavrnutím božství Ježíšova se tito kněží a vůdcové lidu uzavřeli do neproniknutelné temnoty. Chtěli pomoci svému národu, a zatím jej vedli do záhuby.“
Desire 541.

Čítanie biblie: Soudc. 9 — 1. Sam. 3.

Zasl'úbenie lkajúcim.

N. 16.	Mat. 11, 28—30.	Š. 20.	Ezech. 36, 26.
P. 17.	Izal. 55, 3.	P. 21.	Izal. 55, 7.
Ú. 18.	Joel 2, 13.	S. 22.	Job 22, 29.
S. 19.	Jer. 24, 7.	Z. p. 18.	13; z. s. 18, 14.

12. úloha — 22. marca 1947.

Odmena Božej milosti.

Oddiel Písma: Mat. 20, 1—16.

Zlatý text: Mat. 20, 8.

Robotníci na vinici.

1. S čím porovnáva Ježíš kráľovstvo nebeské? Mat. 20, 1.

„Bez toho, aby učenici mali stratiť svoj zreteľ k zásadám evanjelia, ukazuje im tu Ježíš spôsob, ako jedná Boh so svojimi služobníkmi, ako ducha, v ktorom si praje s nimi spolupracovať.“ Chr. O. Less. 396.

2. Na čom sa dohodol s robotníkmi včasráno? V. 2.

3. Čo sľúbil tým, čo prišli o tri hodiny neskôr? V. 3. 4.

4. V ktorých hodinách sa tento výjav ešte opakoval? V. 5. 6a.

5. Čo podnikol ešte aj o jedenástej hodine? V. 6b. 7.

Mzda robotníkov.

6. Aký osobitný príkaz dal šafárovi na sklonku dňa? V. 8.

7. Ako boli sklamaní tí prví pri výplate mzdy? V. 9. 10.

„Prví robotníci pracovali za vopred dohodnutú mzdu, ktorú aj dostali, ale o nič viac. Tí ďalší odmenení verili hopodárovmu sľubu: „Čo bude spravodlivého, dám vám.“ Prejavili úplnú dôveru v neho, nepýtajú sa na výšku svojej odmeny. Spoliehali na slušnosť a spravodlivosť. Neboli odmenení podľa množstva

svojej práce, lež podľa šľachetnosti svojho úmyslu." Chr. O. L. 397.

8. Ako sa pri prvých prejavil duch neprajnosti? V. 11. 12.

„Hospodárovo jednanie s robotníkmi na vinici zjavuje Božie jednanie s ľudskou rodinou. Je zcela opačné proti obyčajom, ktoré prevládajú medzi ľuďmi. Vo svetskom zamestnaní je mzda poskytnutá podľa vykonanej práce. Robotník očakáva, že dostane len toľko, koľko si vypracoval. V podobenstve však Kristus ukazuje na zásadu svojho kráľovstva — kráľovstva, ktoré je nie z tohoto sveta. On sa neriadi dajakými ľudskými meradlami ...“ Chr. O. L. 396.

9. Ako sa ohradil hospodár proti sťažnosti väčšiny? V. 13 14.

„Prví robotníci v podobenstve predstavujú tých, ktorí na základe svojich služieb nárokujú si prednosť pred ostatnými. Púšťajú sa do svojej práce v sebeuspokojivom duchu, nevznášajú do nej ani trochu sebazaprenia a obeti. Môžu síce vyznávať, že slúžia Bohu celým svojim srdcom; môžu byť prvými v znášaní ťažkostí, v odriekaní a vo skúškách, a môžu si myslieť, že sú preto zcela oprávnení vziať veľkú odmenu. Myslia viac na odmenu, než na onú prevelikú prednosť: byť pracovníkmi Kristovými.“ Chr. O. L. 399.

10. Akou otázkou ospravedlnil svoje jednanie? V. 15.

„Nechže je naša služba alebo naša pokorná práca sebekratsšia, stačí ak nasledujeme Krista prostou vierou a nebudeme sklamaní v odmene. To je práve to, že často najväčší a najmúdrejší nemôžu sa dopracovať nijakého úspechu, zatiaľ čo najslabší a najnižší dosahujú odmeny. Zlaté brány nebies nie sú otvorené pre tých, čo sa povyšujú. Nebo nenapomáha tým, ktorí sú hrdého ducha. No večné brány sa naširoko otvoria na trasúci sa dotyk malého dieťaťa. Slávna bude odmena milosti pre tých, ktorí pre Boha pôsobili v prostinkej viere a láske.“ Chr. O. L. 404.

Výfazstvo skrze milosť.

11. Ktorú zásadu ustanovil Kristus z tohoto podobenstva? V. 16.

„Sú mnohí, čo sa odovzdali Kristu a ktorí nenašli nijakú príležitosť na vykonanie nejakého veľkého diela, alebo nejakej veľkej obeti v jeho službe. Tito môžu nájsť útechu v tej myšlienke, že nie je nezbytné len mučenícke obetovanie seba samého, čo je Bohu najpríjemnejšie; nemusí to byť ani misionár, ktorý

musí denne čeliť nebezpečenstvu a smrti, ktorý je na prvých miestach nebeských záznamov. Kresťan, ktorý je takýmto vo svojom súkromnom živote, v každodennom odovzdávaní sa Bohu, v úprimnosti myslenia i vo vlúdnosti aj prostred protivenstiev, vo viere a zbožnosti, vo vernosti i v tom najposlednejšom, a ktorý aj v živote domova predstavuje charakter Kristov, — takýto môže byť v očiach Božích oveľa milším, než svetoznámy misionár, alebo mučeník.“ Chr. O. L. 403.

12. Podľa čoho sa stanoví odmena v práci Božej? Rim. 4, 1—5.

„Pán si praje, aby sme proste spočinuli v ňom, a to bez starosti o výšku svojej odmeny. Ak Kristus v myslí prebýva, nie je myšlienka na odmenu tá najprednejšia vec. Nemá priam toto byť pohnútkou našej služby.“ Chr. O. L. 398.

13. Podľa čoho oceňuje Pán hodnotu služby? Ján 21, 16, 17; Rim. 12, 10—13.

14. Ktorý najvyšší vzor zostáva ako cieľ úsillia Božích dieťok a každého človeka? Mat. 5, 48.

Čtení bible: 1. Sam. 4—31.

Zaslíbení odpadlým.

N. 23. Jer. 3, 14.

P. 24. Oz. 14, 4.

Ú. 25. Oz. 6, 1.

S. 26. Mích. 7, 7.

Č. 27. Mal. 3, 7.

P. 28. 2. Par. 30, 9.

S. 29. Jer. 3, 22.

Z. p. 18. 24; z. s. 18. 25.

13. úkol — 29. března 1947.

Zákon království věčnosti.

Oddíl Písma: Mat. 20, 17—34; Luk. 18, 31—34; 19, 1—9.

Zlatý text: Mat. 20, 28.

Za jakou cenu byl člověk vykoupen.

1. Kdy pozval Ježíš učedníky k sobě? Mat. 20, 17.

„Přibližoval se čas velikonoc a Ježíš se zase ubíral do Jeruzalema. V jeho srdci byl mír dokonalé jednoty s vůlí Otcovou; pevným krokem se blížil k městu, kde měl být obětován. Na učedníky však padla tajemná bázeň. Zděšení a stísnění šli za Spasitelem.“ Desire 547.

2. Jak přímo naznačil nadcházející křesť? v. 18, 19.

„... nyní s naprostou určitostí je připravil na zradu a na své utrpení.“ Desire 547. Tu již potřetí mluví, o své smrti a vzkříšení.

3. Které dvě skutečnosti učedníci nepochopili? Luk. 18, 31—34.

„Zdaž jim nemluvil o blízkosti svého království a jejich vznesené úloze při soudu?! ... I nyní jim nepokrytě poukazuje na nutnost splnění proroctví. A zdaž proroci nepředpověděli slávu Mesiášova panování?! Ve světle těchto myšlenek se jim slova o zradě, pronásledování a smrti zdála neurčitými a temnými.“ Desire 547.

Co bylo příčinou nepochopení.

4. Jak měli skreslen pravý stav věcí? Mat. 20, 20—21; Marek 10, 35, 37.

„Jan a Jakub byli z prvních, kteří ochotně opustili vše, aby ho mohli následovat a jejich matka ho podporovala ze svého majetku. Mateřská láska a ctižádost ji přiměla k této prosbě.“ Desire 548.

5. Byli si vědomi důsledků svého jednání? Mat. 20, 22.

„Kristus jednal s nimi ohleduplně a nekáral je pro jejich sobectví. Četl v jejich srdcích a znal jejich přichylnost k němu ... vyvěrala ze zřídla jeho spasitelné lásky.“ Desire 548.

6. Čím měli projít a kdo určí jejich konečnou odměnu? Mat. 20, 24.

Vzor jeho sebeobětavé lásky.

7. Jak lze získat ona čestná místa? Zj. 3, 21; 2. Tím. 4 6—8.

„Místo v království Božím jest odměnou charakteru. Jest to odměna vítězství nad sebou samým v moci Ježíše Krista.“

„Ten, kdo stojí Kristu nejbliže, bude na zemi tím, kdo nejhlouběji pil z ducha jeho sebeobětavé lásky.“ Desire 549.

8. Splnila se slova o životě obou bratrů? Sk. 12, 1, 2; Zj. 1, 9.

„Když byl Jan vržen do sudu vroucího oleje, Pán zachránil jeho život jako oněch třech mládenců v peci ohnivé.“ Acts of A. 570.

9. Co způsobila žádost matky Zebedeů mezi dvanácti? Mat. 20, 24.

10. Shodují se zásady světa se zásadami nebes? Mat. 20, 25—27.

„Kristus povolal lidi k službě; silní, aby nesli nedokonalosti slabých. Moc, postavení, schopnost, vzdělání, jsou velikými závazky k službě bližním. I tomu nejmenšímu z Kristových učedníků jest praveno: Všecky věci mé, tvé jsou.“ Desire 550.

11. Jak se to projevilo v životě Ježíšově? Mat. 20, 28

Zachránění bohatého muže.

12. Který upřímný muž se nalézal v Jerichu? Luk. 19, 1—4.

„Jericho bylo odedávna určeno pro kněze; toho času jich tu mnoho sídlilo. Město mělo velmi různorodé obyvatelstvo. Bylo velkým obchodním střediskem a nalézalo se tam mnoho římských úředníků, vojáků a celných.“ Desire 552.

13. Jak projevil Ježíš svůj zájem o Zachea? v. 5. 6.

14. Byly dosavadní námitky proti němu i nadále oprávněny? v. 7. 8.

„Co se doslechl o Ježíši, vzbudilo naději v jeho srdci; cítil, že se mu naskytá možnost pokání a napravení chyb života. Což nebyl i jeden z důvěrných učedníků tohoto Mistra také kdysi publikánem? (Matouš) Zacheus začal ihned jednat podle svého přesvědčení.“ Desire 553.

15. Co řekl Ježíš, když poznal jeho upřímnost? v. 9.

„Spasení zavítá do duše, která přijme Krista jako osobního Spasitele. Zacheus nepřijal Ježíše pouze jako přechodného hosta svého domu, ale jako toho, který již navždy měl zůstat v chrámu jeho duše.“ Desire 556.

(Pokračování úkolů v dalším čísle.)

Cena 9,— Kčs.

Časopis „Biblické úkoly“ vychází čtyřikrát v roce. — Majitel a vydavatel Cirkev adventistů s. d. — Odpovědný redaktor J. Cepl. — Redakce, administrace a expedice: Praha XII, Londýnská 30. — Celoroční předplatné Kčs 36,—. — Tiskne „Mladá fronta“, Praha II, Legerova ul. 22. — Vydáno 15. prosince 1946. — Novinová sazba povolena Ředitelstvím pošt v Praze. — Dohlédací poštovní úřad Praha 32.